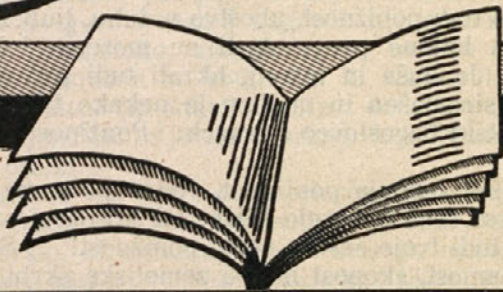

CVETJE

Letnik Ll.
Ljubljana

1934 - IV.
April

P. KRIZOSTOM:

Velikonočno jagnje

Satan v svoje kraljestvo beži.
Prelita je Jagnjetova božja kri.
Vsa zemlja je ž njo orošena;
duša sleherna ž njo poškropljena.

Velikonočno jagnje je iz groba prišlo,
banderce zmagoslavno drži z ного
in kliče v pomlad pojočo:
»Svojo kri za vas pretil sem vročo.
Smrti izročil sem svoje telo,
da vas rešim pogubljenja
in vrata odprem vam žioljenja.«

Veselo trepeče v velikonočni čas
Jezusov vabeči glas:
»Pridite k meni vsi!
Jejte moje telo! Pijte mojo kri!«

K Jagnjetovi mizi trume hite;
v veselju trepeče jim srce . . .

Pa to je seveda le majhna čreda.
Kje so pa drugi ostali?
Vem. Svetega miru so se zbali.
Ti hočejo boja, sovraštva, krvi.
Izdali so Gospoda.
Zato jih k mizi Jagnjetovi ni.

— — — — —
— — — — —
Molimo!
Gospod, privedi v svoj hlev ovcé,
ki ti zdaj hudo želé,
da bo odjeknil po zemlji odmev:
»Ena čreda, en pastir in en hlev!«

Franciškanska ponižnost

Sveti Frančišek je uboštvo tako jasno spoznal in tako iskreno vzljubil, da ga sama odpoved vsem zemeljskim dobrinam nikakor ni mogla zadovoljiti. Želel je biti tako resnično ubožen, kakor Odrešenik. Zato si je odbral za družico tudi ponižnost, uboštvo v duhu, ljubezen do majhnosti. Kar umljivo je, da hotene preprostosti ne moremo ločiti od prave in resnične ubožnosti. Je duša in temelj, hkrati tudi nujna posledica pristinega uboštva. Biti siromašen in majhen je nekako isto. Ni napačno, kar je zapisal protestantski bogoslovec Harnack: »Ponižnost ni drugega, kakor popolno uboštvo.«

Kadar Frančišek omenja ponižnost, vedno povzame tudi siromaštvo. Oboje pozdravlja kot sestri. Veselo kliče: »O gospa siromaščina, Gospod naj te čuva, kakor tudi tvojo sestro, sveto ponižnost! ... Sveta siromašnost osramoti grdo lakomnost, skopost in vse zemeljske skrbi. Sveta ponižnost osmeši napuh in vse prešerne ljudi sveta, kakor tudi vse, kar je na svetu.« Oboji strne in označi kot podlago svojega reda. Z isto vnemo priporoča obedve svojim bratom. Tako-le jih opominja: »Vsi bratje naj se potrudijo, da posnemajo ponižnost in uboštvo našega Gospoda Jezusa Kristusa ... Kot popotniki in tujci na tem svetu naj služijo Gospodu v uboštvu in ponižnosti ... Živimo v uboštvu in ponižnosti in izpolnjujmo evangelij Gospoda našega Jezusa Kristusa.« V svojih duhovnih nagovorih zopet in zopet priporoča ponižnost in uboštvo in opominja brate, naj se omenjenih čednosti tako trdno oklenejo, da se jima ne bodo nikdar izneverili.

Nekaj odlomkov, ki vsebujejo bodrila, kako živeti ponižno, je ohranjenih. Skoraj ne moremo drugače, kakor da jih priobčimo. Vsebina in oblika nehote spominjata na modrost knjižice »Hoja za Kristusom«.

Frančišek bi rad brate obvaroval puhlega samoljubja. Zato jih pouči, da nima nihče stvari, ki bi se mogel ž njo hvaliti. »Pomisli človek,« tako pravi, »dostojanstvo, ki te je Gospod ž njim odlikoval. Telo ti je ustvaril in upodobil po svojem Sinu. V tvojega duha je vtisnil svojo lastno podobo. Vse stvari, ki so pod nebom, služijo svojemu Stvarniku, ga spoznavajo in se mu na svoj način bolj pokore, kakor ti. Celo hudobni duhovi ga niso križali. Ti si mu pa ž njimi prisodil križ in s svojimi strastmi in grehi strašno dejanje obnavljaš. Na kaj bi pač rad oprl svoje samoljubje? Ako bi bil tudi tako preudaren in moder, da bi si osvojil vso učenost, ali če bi razumel vse jezike in bi z izredno bistroumnostjo prodril v skrivnosti nebeških stvari, se s tem ne bi mogel ponašati. En sam hudobni duh je o tem, kar je v nebesih, več vedel, kakor vsi ljudje skupaj in še danes o zemeljskih stvareh več ve, če tudi bi Gospod Bog temu ali onemu človeku naklonil posebno umevanje. Pojdiva dalje. Ako bi z lepoto in bogastvom nadkrilil vse ljudi, delal čudeže in celo hudiče izganjal, bi bilo vse to le zunaj tebe, ne tvoja last; zato se ne bi mogel s tem povelečevati. Le v enem se lahko hvalimo. V naših slabostih. Kakor tudi, ako vsak dan nosimo križ našega Gospoda Jezusa Kristusa.«

Najmanj si pa smejo bratje domišljati, da so kaj, ako jih Bog obdaruje z milostmi in čednostmi. Zato je svetnik svojim učencem tako pogosto ponavljal: »Nihče naj se ne vdaja samoljubju zaradi dobrih del, ki jih izvršuje grešnik. Grešnik se lahko posti, joka, pokori in moli. Ne more pa svojemu Gospodu ostati zvest. Bratje, v tem se hvalimo, da le Boga povelečujemo, mu zvesto služimo in smo mu za vse, kar nam podari, hvaležni. Človekov največji sovražnik je njegovo telo. Ničesar se ne more

domisliti, kar bi mu omogočilo kesanje; zastrt mu je vsak pogled v prihodnost, ki naj bi ga učila strahu božjega. Razume le zlorabo sedanosti. Še slabše je pa, da milosti, ki jih Bog naklanja duši, sebi lasti in izkorišča v lastno hvalo. Priznanje čednosti in milosti zase zahteva, kakor tudi odobravanje bdenja in molitve. Za dušo nima ničesar; še celo solze naj mu bodo v nagrado.«

Bratje, ki jih je Bog obdaroval z milostmi ali čednostmi, naj tega ne odkrivajo z besedami, pač pa z dejanji. »Srečen božji služabnik,« tako uči svetnik, »ki ne govori zaradi nagrade in ne zaupa vsega, kar ve, ki ne govori brez premisleka, ampak vsako besedo in sleherni odgovor modro preudari. Nesrečen bo redovnik, ki izkazanih Gospodovih milosti ne zapre v srce, temveč jih odkriva ne le z deli, ampak celo zato z besedo, da bi žel priznanje. Plačilo je sicer prejel, toda tistim, ki so ga poslušali, je bore malo koristil.«

Zato Frančišek vse brate tako pristrčno opominja, naj bodo ponižni, kakor zna le svetnik. »Pri tisti ljubezni, ki je sam Bog,« tako pravi, »prosim vse svoje brate, ki oznanjajo božjo besedo, molijo in delajo, klerike, kakor tudi lajike, naj se v vsem ponižajo. Nikar se samoljubno ne hvallite, tudi v mislih se ne poveličujte zaradi pametnih besed in dobrih del. Celó takrat ne, kadar bi se vas morebiti Bog poslužil, da po vas govori in v dušah deluje.« Kakor tudi Gospod pravi: »Ne veselite se tega, da so vam duhovi pokorni« (Lk 10, 20). Bodimo uverjeni, da so naše samo napake in pregrehe. Pač pa se radujmo, ako se nas lotijo vse mogoče preizkušnje. Takrat se veselimo, kadar zaradi večnega življenja tukaj trpimo vso telesno kakor tudi dušno tesnobo in bridkost. Bratje, varujmo se vsakega napuha in ničevega slavohleplja... Vse dobro vrnimo Gospodu, najvišjemu in preveličastnemu Bogu. Spoznavajmo, da je vse dobro le njegova last. Za vse, kar nam nakloni, mu bodimo hvaležni. Veliki in preslavni in edino pravi Bog naj ima, sprejme in ohrani vse dokaze počeščenja, spoštovanja, zahvale in slave, saj je vse dobro le njegovo in samo on je dober.«

Tiste brate, ki so jim poklicne dolžnosti že po svoji naravi vse bolj netile čut samoljubja, kakor ostalim sobratom, je svetnik še posebej opozarjal, naj nikar ne pozabijo, da že redovniški stan nujno zahteva ponižnost. Taki bratje so bili pridigarji, izobraženci in predstojniki.

Pridigarjem je vedno zabičeval, naj za svoje uspehe samo Boga hvalijo; človeška pohvala in naklonjenost jih ne smeta kar nič premočiti. »Najvarnejše znamenje,« tako je govoril, »ima-li božji služabnik Gospodovega duha, je sledeče. Kadar te Gospod uporabi, da po tebi kaj dobrega stori, ti se pa zaradi tega ne prevzameš, ampak sodiš, da zaslužiš zaničevanje, ker si bolj neznaten, kakor vsi drugi ljudje, glej, takrat biva v tebi Gospodov duh... Kako moramo blagrovati božjega služabnika, ki ga njegovi uspehi tako malo zbegajo, kakor ga ne vznemirja, kar Bog po drugih dobrega govori ali naredi. Greši pa človek, ki hoče od svojega bližnjega prejeti več, kakor sam želi dati Bogu, svojemu Gospodu.«

(Dalje prihodnjič.)

Zapisano je, da bomo morali na dan sodbe dajati odgovor celo za vsako nepotrebno besedo. Ne čudimo se tolikšni strogosti; v človeškem življenju, kjer utegne sleherni trenutek imeti tako strahotne posledice, je vse resno. Čas, ki ga tratiš za nekoristno zabavo, ti je bil dodeljen, da si zaslužiš nebesa. Primerjaj smoter, zavoljo katerega ti je čas bil dodeljen, z načinom, kako ga uporabljaš. In vendar, kaj veš, ali ti bo dodeljena tudi samo ena ura več?

Lamennais.

Čudne prigodbe

Nato pa pripoveduje naš župnik:

1. Zgodbo o umirajoči materi.

»Dro, dro, zares, Avstrijka, več reči je med nebom in zemljo, kakor bi se moglo sanjati naši šolski modrosti, to je povedal že neki pesnik, ki je bil zadosti velik, da je bil ponižen.¹

Čudež gre vsak dan mimo nas, vselej, kadar sonce vzide, vsakokrat, ko se vleže noč. Bog nam govori v tisočernih jezikih in naša duša razume vsako njegovo govorico, ako le hoče. Milijone niti prede med nami in svojim stvarstvom in celo k najbolj oddaljeni zvezdi pozna naša duša pot, katera jo združuje z Njim. Smrt je le vratarica, čuvajka tistega kraljestva, kjer se je rodilo naše hrepenenje in kamor mora najti spet stezo nazaj. Bližina resnobne smrti stori, da vidimo že na zemlji. Ali ste že opazili, kako so tisti človeški otroci povsem drugačne narave in čudi, ki jih je smrt že v mladosti zaznamovala?! Takšni otroci so razsvetljeni, mirni in čisti.«

»Če se je kdo tako kakor jaz desetletja zmeraj znova in znova srečaval s sestro Smrtjo, potlej mu ni več sovražnica, temveč ostra, neizprosna, toda blaga poslanka božja.«

»Predlanskim se mi je tedaj nekaj pripetilo, za kar bi naši učenjaki komaj utegnili imeti kakšno razlaganje.«

»Grudna meseca je bilo. Zunaj je bilo strašno vreme in meni ni bilo nič kaj posebno dobro. Pravkar sem hotel iti v postelj, ko zaslišim, da zvoni ponočni farni zvon. Vi veste, Avstrijka, da se ta zvon oglasi le takrat, če kdo želi prejeti poslednjo tolažbo. Ko sem stopil na cesto, sem videl majhnega dečka s sivo oglavnico, ravno ko je kar najhitreje odbežal. Šel je v smeri proti meji. Zaklical sem za njim, naj malo počaka, toda obrnil je samo glavo, dal mi je znamenje, naj grem za njim, in pričel teči.«

»Vrnil sem se v cerkev, da bi vzel Najsvetejše s seboj, poklical in zbudil sem mladega Sabljača, svojega ministranta ter sem šel nato kar sem mogel hitro po poti, na katero je bil krenil mladi neznanec — katerega pa nisem več videl. — Moja siromašna svetilka ni svetila niti deset korakov daleč v trdo noč, bila je tema kakor v rogu.«

»Ko sem prišel na most, nisem vedel, kam naj se obrnem. Kakor veste, gre od tam ena pot skozi vas, druga na planino in tretja se vije mimo potoka v mnogih zavinkih v Dubsko dolino.«

»Zakaj sem se odločil za to poslednjo pot, še sam ne vem. Morebiti zato, ker so bili psi v vasi tiho, ki bi pa gotovo bili pričeli lajati, če bi bil kdo tamkaj prišel mimo. Prav tako lahko pa bi bil ubral pot na planino.«

»Pot je bila težavna. Prav nič se ni videlo. Deček je bil izginil, ni ga bilo, na moje klicanje ni bilo nobenega odgovora. Dobrih dvajset minut

¹ Po zgledu sv. ap. Pavla in bl. Tomaža Kempčana in drugih je naš župnik tega pesnika navedel brez imena, čeprav je vedel, da je to izrekel slavno znani angleški dramatik Viljem Šekspir 1564—1616). — Angleško pisano: William Shakespeare.) Zraven starega grškega Homerja je V. Šekspir eden največjih pesnikov vseh časov. (Izrek se nahaja: Hamlet, I, 5.) Naš župnik zelo lepo pravi, da je bil »zadosti velik, da je bil ponižen«. V teh besedah je obsežena tudi misel, da je pri mnogih kriv njih nevere napuh. — Prip. prev.

sem bil šel in sem se pravkar hotel vrniti, tedaj pa je prodrlo do mene rahlo ječanje. Zaklical sem: „Ho-la?!“

„Mama,“ je kričal globoko spodaj na pobočju neki zelo otroški glas. Stopila sva nizdol in našla spodaj majhnega dečka s sivo oglavnico. Stokal je žalostno in jokal, da se je v srce smilil.«

„Ali ste zares Vi, naš župnik?! Materi je tako slabo in mene noge tako bolijo!“

„Dečka, ki si je bil izvinil nogo, je Sabljač vzel na ramo. Malček je bil sin tistega oglarja, ki je stanoval prav na koncu doline; jokal je zaradi matere in silil, naj hitiva.«

„Našla sva ženo v zadnjih vzdihljajih, na postelji. Zraven je bila obupana stara babica z novorojenim otročičkom. Moža ni bilo doma. Delal je nekje daleč proč.«

„In vse se je bilo tako zgodilo: Ko je bila uboga žena začutila, da gre ž njo h koncu, tedaj je bila poslala k meni svojega malčka, petletnega Janezka. Njeno ubogo, blede obličje je zdaj srečno žarelo, ko ga je spet zagledala. Prevzemala jo je bila skrb zastran njenega dečka. Kakor je pripovedovala babica, se je bila uboga žena vznemirjala, češ da bi se mu utegnilo kaj žalega prigoditi, najbrž da ni bil mogel priti do župnika, ali, ker je še tako majhen, bržčas ni mogel doseči vrvi, da bi pozvonil! Zmerom je bila tiho molila. Da se je pomirila šele pred dobre pol ure in da je rekla: „Prihajata, sta že šla čez most...“ Da pa je bila imela vročnico, zakaj tarnala je radi dečka.«

„Mali Janezek je sedel tiho, prav tiho, čeprav so ga noge gotovo zelo bolele. Mati, tega vendar ni smela zapaziti! Le-ta pa je vdana v voljo božjo sprejela sveto Rešnje Telo, sveto večerjo, zadnjo popotnico, srečna je videla krst svojega slabotnega otročička, dvakrat ali trikrat je še rekla: „Janezek je priden otrok,“ vzdihnila je nato „Jezus, Marija“ ter se preselila v večnost.«

— — — — —

„Pozneje šele sem pa zvedel od otroka to, kar je najbolj čudno: mali Janezek sploh ni bil prišel k meni, on sploh ni bil nič pozvonil s ponočnim zvonom, kakor ga je bila mati prav živo prosila ter mu zabičevala — ubožček je bil v temni noči zgrešil pot, nato je padel po strmem pobočju in se onesvestil. Ko je spet prišel k sebi ter se zavedel svojega položaja, tedaj ni več poznal smeri in ni vedel, po kateri poti, — ter je jadikovaje klical svojo mater. Ne dolgo, zakaj kmalu nato, je dejal, je prišel naš župnik, „kakor bi ga kdo poklical.“

„Kako prisrčno je pač tista mati klicala k Bogu, da je tako težak človek kakor sem jaz mogel razločno zaslišati njeno povelje?!“ —

Na sodni dan te nihče ne bo izpraševal o vesti drugih ljudi. Zato si ne delaj skrbi, katere vzrok je skoro vselej ponos ali zloba, in imej skrb, ki je Bogu ljubša in tebi koristnejša. Velika, resnična znanost je v tem, da spoznaš samega sebe: za tem moramo stremeti sleherni trenutek. Potem se naučiš prezirati samega sebe, objokovati rano svojega srca, neukrotljivo samoljubnost, ki nas vlada, skrivno poželjivost, ki nas biča, in vzkliknil boš kakor apostol: »Kdo me bo rešil telesa te smrti?« Lamennais.

Mati in preizkušnje

Kajne, mati, da vidiš in čutiš, kako rastejo s starostjo otrok tudi tvoje skrbi. Tako je, kakor pravi pregovor: »Mali otroci glavobol, veliki otroci srčna bol.« Tako se godi v večini slučajev. Poleg tega so pa še matere, ki se nad njimi skozi celo življenje uresničuje na poseben način težka beseda: *Materinstvo — tvoja bol!* Tem materam-trpinkam naj bodo v odkritem sočutju posvečene naslednje besede.

Najprej mislim na skrb za telesno zaostalega otroka. Večkrat že sem srečal mlado mater, ki je peljala svojega ohromelega otročka v vozičku po oddaljenih in samotnih ulicah mesta. Kadarkoli sem mater in otroka prijazno pozdravil, se mi je zdelo, da sije iz materinega obraza hvaležnost, a blesk njenih oči je bil kakor utopljen v solzi. Razumem to mater v njeni globoki žalosti. Gledati mora, kako sovrstniki njenega ljubljenca doraščajo in se razcvetajo, kako v lepi somernosti hodijo, kako v otroški razposajenosti skačejo in se vesele svojega zdravega, krepkega življenja, pa se ozre v svojega edinega, ubogega otroka. Ta pogled vedno iznova toži, da ne more njeno dete po nezadolženi usodi niti enega koraka storiti po ravni zemlji. Kako more življenje tako trdo biti! Navzlic temu, mislim, se mora najti tešilo in tolažba za to materino bolelost. Spomni se na dejstvo, da se je že marsikateri slabotni otrok pozneje kmalu popravil in postal telesno in duševno polnovreden. Ali nam ne pripoveduje zgodovina, da je že več znamenitih ljudi, ki so se rodili slabotni in skoro nezmožni za življenje tako, da so se leta in leta borili z boleznijo in celo s smrtjo, a so se začeli pozneje hipoma razvijati in so v nagli rasti druge dohiteli ali jih tudi prehitali in prekosili? Naj bo ta preobrat k dobremu tudi tvojemu otroku usojen!

Če pa ne bi bila božja volja, sprejmi tudi to z močno dušo in srčno vdanostjo v nedoumljivo previdnost Stvarnika, ostani vedno skrbna in skrbeča mati. Ubogi revček ti ne sme biti manj drag, ne, biti ti mora še veliko bolj ljub kot drugi, ki so zdravi in se lepo razvijajo. Mati postane velika po ljubezni, in ljubezen se meri po žrtvah. In četudi bi se hotela včasih prerekati z Bogom, misli na svojega otroka, ki mu moraš biti zgled hrabrega in vdanega trpljenja, misli na vélikega Očeta tam gori, ki ve, kar radi njega pretrpimo, božje poplača in nikdar ne pozabi nje, ki jih pozabijo ljudje in mislijo, da je pozabil nanje tudi Bog.

Mogoče pa je telo krepko in zdravo, toda duševne sile otroka ne odgovarjajo pričakovanju staršev. Koliko truda in napora od enega šolskega dneva do drugega! Pozno zvečer še sloniš s svojim otrokom nad zvezki in knjigami, in zgodnje jutro vaju zbudi k novemu, brezplodnemu delu. Koliko ozlovoljenosti kali vsled tega večkrat družinsko srečo! Očitki v pogledih in besedah lete kot kamni med očetom in materjo sem in tja. Poleg tega strah pred vsakim izpitom in koncem šolskega leta. In potem, ko je otrok prinesel slabo izpričevalo domov, pokvarjene počitnice! Mogoče živiš celo v stanu, ki se v prvi vrsti ozira na nadarjenost otrok, na kateri gradi vse svoje upanje za prihodnost.

Dobro razumem, koliko grenkobe in skrbi povzroča nenadarjenost enega ali pa vseh otrok. Toda, zakaj naj se ubogi, nenadarjeni otrok za to pokori? Ali je pravično, da delamo človeka odgovornega za neprilike in neuspehe, ki jih sam ni zakrivil, ki jih sam obžaluje in težko nosi, a jih vsled pomanjkanja moči ne more preprečiti? Gotovo, če zanemarja otrok svoje dolžnosti, zasluži pravično in pametno kazen. Če se pa resno trudi,

potem bi bilo krivično in neodpušljivo, ubogega siromačka grajati ali ga kaznovati radi tega, ker njegovo izpričevalo ne zadovoljuje tvojih ničemurnih željâ in tvoje bolešne častilakomnosti. Le prenapni lok, toda odgovorna boš sama, če počî. Koliko živčne moči, mladostnega veselja, življenjske sreče je že uničila nesrečna domišljavost staršev, ki je kot vampir izsesala iz otrok zadnjo kapljico življenjske moči in sile! Ne pozabi: že marsikdo, ki v šoli ni posebno napredoval, je svojo življenjsko nalogo bolje dovršil kot tisti vzorni dečki in deklice, katerih šolski uspehi so tako silno povzdignili ponos in ničemurnost staršev. En otrok se namreč razvija hitreje, drugi bolj počasi, in počasna dozoritev je mnogokrat odlika. Enega veseli bolj teorija, drugega zlasti sad, ki ga trga z zelenega drevesa življenja. Kakor že boli slabo izpričevalo skrbečo mater, vendar ne sme nikdar obupati nad otrokom in njegovo prihodnostjo. Upanja ne smemo nikdar izgubiti, najmanj pa pri otroku, ki je podoben brstu, ki razodene šele tedaj kaj v njem počiva, ko se razcvete.

In če bi bil tvoj otrok tolik duševni siromak, da ne bi mogel sam prehoditi poti trdega življenja, v tem slučaju, mati, je seveda ranjen tvoj pónos. Marsikatera neprespana noč gre mimo tebe, muči te misel: kaj bo, ko mene ne bo več? Razumem tebe in tvojo bol. V tem slučaju se mora tvoja ljubezen še bolj razplamteti, da bo tvoje življenje bogato po tvojem ubogem otroku. Kolikor manj mu nudi življenje, toliko več mu moraš nuditi ti in on tebi. Lahko je radovati se pametnega in razumnega otroka. Toda koliko samozatajevanja se zahteva, da se mati žrtvuje za slabotno bitje, ki njene dobrote ne more poplačati s sijajnimi deli, ampak le s tihim, hvaležnim pogledom ali z zadovoljnim smehom. Mogoče še tega plačila ni. In vendar sem poznal mater, ki je proseče dvigala roke proti nebu in prosila, naj smrt prizanese otroku, ki ga je ogražala, z besedami: »Pusti mi mojega otroka, četudi je slaboumen in pohabljen, zakaj mati hoče ohraniti življenje, ki ga je rodila.«

To zmora naravna sila materine ljubezni. Kaj premore šele tista nadnaravna ljubezen, ki gleda v otroku, pa naj bo mutast ali hrom, slep ali božjasten, *le p e g a b o ž j e g a o t r o k a*, nad katerim čuje dobrotna previdnost nebeškega Očeta, ki je določen za isti večni cilj kakor drugi, zemeljsko bolj srečni in oblagodarjeni ljudje. Glej, kako ti pomaga vera tam, kjer ti noben človek ne more pomagati, ampak samo tisti usmiljeni Vsemogočni, ki kliče v neskončni ljubezni in v nedosegljivem hrepenenju vsem, ki so utrujeni in s težavami obloženi, vsem, ki jih je življenje grozno razdedinilo in jih drugi zaničujejo: »Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil« (Mt 11, 28).

Niç ni redkejše od resnega hrepenenja po izveličanju. In to bi nas moralo navdajati s tesnobo; zakaj usoda slehernega izmed nas se bo odločala po tem, kar smo storili: Bog nam pomaga, s svojo milostjo pride na pomoč naši svobodni volji, a sili je ne. In kaj vidimo? Kakšno igro nam nudi svet? Tu ne govorimo o brezbožnežu, ki je odločen, da se pogubi in je že zaznamovan s pečatom pogubljenja: govorimo o tistih, ki se imenujejo učence Jezusa Kristusa in se za to štejejo. V svojem mišljenju hočejo ti kristjani doseči izveličanje; toda hkrati hočejo v prvi vrsti posedovati zemeljske dobrine in uživati radosti tega sveta. A kje je tu naša vera, ki naj vsa naša dejanja uravnava v pogledu na večnost? Mar ni pisano, da »kdorkoli bo skušal svoje življenje rešiti, ga bo izgubil«? Lamennais.

Sveta znamenja

Sveča

Kako je vendar tako po svoje urejeno pri naši duši! Z vsemi rečmi sveta se ji godi kakor nekoč prvemu človeku, ko mu je Bog dal imenovati živali: Nikjer ni bilo najti tovariša njemu enakega. Pred vsemi stvarmi čuti: »Drugačna sem.« Nobena znanost sveta ji ne vzame te zavesti in nobena nizkost je ne ugasi: »Drugačna sem kakor vse ostalo na svetu. Vsemu tuja, edinole Bogu sorodna.«

In vendar je duša zopet v sorodstvu vsem stvarjem. Pri vseh se nekako čuti doma. Vse ji govori, sleherna postava, sleherni gib in kretnja. In neugnana skuša v tem izraziti svojo najglobljo notranjost, napraviti jo za podobo svojega lastnega življenja. Kjerkoli sreča kakšno krepko postavo, čuti, da se v njej deloma razodeva njeno lastno bistvo, čuti, da jo v njej karkoli že spominja nase.

Ali ni tako? Tu je vzrok vsemu primerjalnemu bistvu. Vsaki stvari v jedru tuja, ji govori duša: »To nisem jaz.« In zopet vsemu tajinstveno sorodna, občuti stvari in dogodke kot podobe svoje lastne biti.

To je prispodoba, lepa in krepka od mnogih: Sveča. Novega ti pač ne povem ničesar; gotovo si to že dostikrat občutil.

Glej, kako stoji na svečniku. Široko in težko počiva noga; varno molí drog; v tesnem objemu kelih in zajeta v obsežni napušč se dviga sveča. Tiho se pomlaja njena postava; krepko je oblikovana, naj še tako molí kvišku. Tako stoji v prostoru vitka v nedotaknjeni čistosti in vendar je toplo ubrana njena barva; povzdignjena s svojo jasno obliko iz vse mešave.

Zgoraj migota plamen in v njem povživa sveča svoje čisto telo v toplo, žarečo svetlobo.

Ali ne čutiš, da se pred njo prebuja nekaj res plemenitega? Glej vendar, kako stoji negibno na svojem mestu, visoko vzravnan, čista in plemenita. Opazuj, kako vse govori na njej: »Pripravljena sem!« Kako stoji, če je treba, pred Bogom. Nič na njej ne beži, nič se ne izmika. Vse je čista pripravljenost.

In se povživa v svoji usodi, nenehoma v luč in žar.

Nemara porečeš: »Kaj sveča ve za to? Saj nima duše!«

Torej ji jo daj ti!

Daj, da postane izraz tvoje duše. Daj, da se pred njo prebudi vsa plemenita pripravljenost: »Gospod, tukaj sem!« Potem občutiš nje vitko, čisto stoji kot izraz svojega lastnega mišljenja. Daj, da se vsa tvoja pripravljenost okrepi do prave zvestobe. Potem čutiš: »Gospod, v sveči tam stojim pred teboj!«

Ne begaj pred svojo usodo! Vztrajaj! Ne vprašuj vedno, zakaj in čemu. Najgloblji smisel življenja je, da se v resnici in ljubezni za Boga povživamo kakor sveča v svetlobo in žar.

Blagoslovljena voda

Skrivnostna je voda. Vsa čista in preprosta — »deviško« jo je imenoval sveti Frančišek. Brez kakršnekoli zahteve, ko da sama zase noče ničesar pomeniti. Nesebična tako rekoč; samo zato je, da drugemu služi, ga očiščuje in poživlja. Toda si jo li kdaj videl, kjer je mirno stala v

veliki globočini, in se s čutečo dušo poglobil vanjo? Si tedaj čutil, kako skrivnostna je bila globočina? Kako se je zdelo, ko da je tam spodaj vse polno čudes, vabljivih in strašnih? Ali si kdaj prisluškoval, ko buči v veletoku, ko neprestano dere in šumi, dere in šumi? Ali ko krožijo vrtinci, se vrte in požirajo? Tedaj se lahko iz nje dvigne tako otožna sila, da se človeško srce mora odtrgati...

Skrivnostna je voda. Preprosta, čista, nesebična; pripravljena, da očiščuje, kar je umazano, in poživlja, kar trpi žejo. In hkrati nedoumna, nemirna, polna ugank in nasilja; vabeča v pogibel. Zares prispodoba skrivnostnih pravzrokov, iz katerih vre življenje in kliče smrt; prispodoba življenja samega, ki se zdi tako jasno in je tako zagonetno.

Potemtakem dobro razumemo, zakaj jo je Cerkev napravila za prispodobo in nositeljico božjega življenja, milosti.

Iz krsta smo nekoč izšli kot novi ljudje, »prerajeni iz vode in svetega Duha«, ko je stari človek v njej umrl, utonil.

In s »sveto vodo«, z blagoslovljeno vodo si v znamenju križa omočimo čelo, prsi in obe rameni, z zagonetnim, čistim, preprostim in plodnim prazivljem, ki je podoba in sredstvo nadnaravnega življenja, milosti.

Z blagoslovom je Cerkev očistila vodo. Oprostila jo je temnih sil, ki dremljejo v nji. To niso prazne marnje! Kdor ima čutečo dušo, je že občutil čar naravne sile, ki se lahko dvigne iz vode. In je li to samo naravna sila? Ni li nekaj temnega, nekaj izven narave? V naravi, v vsem njenem bogastvu in lepoti je tudi nekaj zlobnega, očarljivega. Mesto, ki otopi duše, je storilo, da človek za to dostikrat nima več smisla. Toda Cerkev to ve in »očisti« vodo vsega Bogu nasprotnega in jo »blagoslovi« in prosi Boga, da jo naredi za sredstvo svoje milostne moči.

In če stopi kristjan v božjo hišo, si omoči čelo in prsi in ramena, to se pravi, vse svoje bistvo s čisto in očiščujočo vodo, da mu duša postane čista. Ali ni to lepo? Ko se v tem običaju, v znamenju križa snidejo očiščena narava in milost in po čistosti hrepeneči človek?

Ali zvečer. »Noč ima svoje moč«, pravi pregovor. Nekaj resnice je na tem. Ustvarjeni smo za svetlobo. Kakor hitro se človek preda spancu, temi, ki v njih ugasne dnevna luč in luč zavesti, se pač očrta z znamenjem križa in sveto vodo, podobo osvobodene, očiščene narave: Bog naj ga varuje vsega, kar je temnega! In ko se zjutraj spet prebudi iz spanja, iz teme in nezavesti, naredi isto. Je potem to kakor rahel spomin na ono sveto vodo, iz katere se je pri krstu dvignil k svetlobi Kristusovi. Lep je tudi ta običaj. V njem se srečata odrešena duša in odrešena narava v znamenju križa.

P. HUGO:

Naši mehiški mučenci

Zadnje preganjanje katoliške cerkve v Mehiki nam je še v živem spominu. Njegove krvave žrtve so stopile že nekoliko v ozadje. Naš pogled je obrnjen v črne oblake, ki se drugod gostijo proti katoličanom. A Mehikanci še niso pozabili na svoje mučence. Pridno, a seveda še vedno tajno zbirajo podatke o njih življenju in mučeniški smrti, da jih strnejo v celotne podobe in jih razobesijo sebi in ostalim preganjanim bratom po svetu v ogledalo, kakšna mora biti naša vera v današnjih časih. Vedeli smo, da so tudi naši mehiški sobratje plačali krvavi dolg svojemu zloglasnemu trinogu Callesu, a podrobnosti nam niso bile znane, ali pa nismo vedeli, da so naši sobratje. A med tem so tudi oni že podrobneje opisali te svoje junake, ki so prelili mučeniško kri za svojo vero. Vsaj o treh

imamo doslej poročila iz prvega via. Dva sta proslavila prvi, eden pa tretji red sv. Frančiška. Naj v naslednjem podamo kratek posnetek njih življenja in mučeniške smrti.

P. Juniper de la Vega

P. Juniper je bil rojen 15. junija 1874 v mali vasi Bernal, provincije Queretaro. Verni starši so ga lepo krščansko vzgojili. A šele v zreli moški dobi ga je Bog poklical v red. Kot 26 letni mladenič je potrkal na samostanska vrata s prošnjo, da bi rad postal duhovnik. Ker je imel srednješolske študije za seboj, se mu je želja že čez štiri leta uresničila. V mašnika je bil posvečen 30. julija 1905. Nato je bil študijski prefekt v domačem semenišču Pio Marianum. Za časa državljanske vojne l. 1915. je moral bežati. Pribežal je v svoj rojstni kraj. Tam okoli je potem tri leta tajno, v vedni nevarnosti, vršil dušnopastirsko službo. Leta 1918. so se revolucionarni duhovi toliko pomirili, da se je mogel vrniti v samostan in tam nadaljevati svoje duhovniško poslanstvo. Od l. 1923. dalje je bil spovednik redovnih novincev v samostanu Coroneo. Bil je mož molitve, vesten redovnik in do skrajnosti priprost. V istem samostanu je takrat živel:

Fr. Humil Martinez

Rojen je bil 8. septembra 1873. V frančiškanski red je stopil zaeno s P. Juniperjem in bil z njim skupaj preoblečen za brata lajika. Bil je živahnega podvzetnega značaja, priden in ubogljiv delavec.

V imenovanem samostanu, kjer sta več let skupaj živela, je l. 1926. začelo postajati vedno bolj neprijetno. Govorice, da bo vlada pustila uradno preiskati samostan, kar niso hotele utihniti. Nihče ni vedel, kaj naj bi bilo tako sumljivega in nevarnega v samostanu. Ko so zvedeli, je bilo že prepozno. V svoji sredi so imeli mladega moža, ki se je priglasil za sprejem v red. Bil je tako vzornega obnašanja in tako natančen v spolnjevanju samostanskega reda, da si je pridobil zaupanje vseh. V resnici je bil pa špijon, ki ga je vlada sama poslala v samostan kot ogleduha. Kajpada je vse, kar je videl in v zaupnem pogovoru slišal, še gorko nesel vladi na nos.

Meseca septembra 1926 je ta »vzorni« kandidat prosil samostanskega predstojnika za malo dopusta. Ker je takrat užival še polno zaupanje, mu ga je prav rad dovolil in mu želel srečen povratek. Tri dni potem pa samostanska družina v svoje veliko razočaranje zve, da misli ta »vzorni« kandidat z oboroženo tolpo napasti samostan. Kakor se je to poročilo na prvi pogled zdelo neverjetno, je prišlo iz tako zanesljivega vira, da je morala samostanska družina s tem računati in se še prav hitro obrniti, če je hotela vsaj življenje odnesti. Takoj se je razbežala na vse strani. Na predvečer sv. Frančiška, 3. oktobra, je ta Iškarijot res pripeljal s seboj tolpo, da se navali na samostan. A ker je videl, da so mu tički pravčasno pobegnili na varno, je samostan v imenu vlade samo zapečatil.

P. Juniper je bil poslej kot preganjana zver. Zdaj je tu, zdaj je tam po zasebnih hišah iskal zatočišča in skrivaj delil sv. zakramente. V decembru sta se sešla s Fr. Humilom, da gresta skupaj v mesto Zamora k zdravniku. Tam so ju vojaki spoznali in vrgli v ječo. Osem dni sta bila zaprta, nato pa izpuščena, pod pogojem, da se morata vsak dan na policiji javiti. To sta tudi delala. A P. Juniper je to lepo priliko porabil, da je tajno pridno misijonaril po mestu. Ko pa je l. 1927. izšel vladni odlok, da je treba vse duhovnike internirati, P. Junipera in Fr. Humila

ni bilo več na policijo, ampak ju jenoč vzela. Pa ju ni nesla daleč. V mestu sta se skrila in P. Juniper je še nadalje preoblečen izvrševal dušno pastirstvo.

Februarja sledečega leta sta se nameravala po naročilu svojega provincijala iz Mexico City odpeljati v Zedinjene države, da poiščeta pripraven kraj za redovni novicijat. V mestu se radi špijonov nista upala na vlak. Šla sta na sprehod iz mesta, tam dobila voznika in se odpeljala na prvo železniško postajo izven mesta, La Piedad imenovano. Toda pri tem ju je moral kak špijon opazovati. Kajti ko sta na postaji izstopila iz voza, ju je takoj zgrabila vojaška straža ter poslala v ječo, kjer je pred njima že marsikak mučenec izdihnil. Brat Humil je 4. februarja 1928 pisal svojemu provincijalu: »Prebivam v celici, v kateri je bil pred menoj neki mučenec. Še zdaj je z njegovo krvjo oškropljena. Pošiljam Vam košček zemlje, ki je prepojena z njegovo krvjo.«

Naslednji dan, 5. februarja, sta bila odpeljana v mesto Yurequaro k zaslišanju. Vojaški prefekt Fox vpraša P. Junipera: »Kolikokrat si doslej maševal?« Odkritosrčni pater odgovori: »To pa lahko zračunate, če vam povem, da sem bil l. 1905. v mašnika posvečen.« Prefekt ga pa nahruli: »Kaj mene to briga! Jaz hočem vedeti, kolikokrat si maševal, odkar je to postavno prepovedano?« Nato Juniper: »Po resnici rečeno, kolikokrat sem mogel.« To je bilo zadosti za smrtno obsodbo obeh, ker Fr. Humila so smatrali za pomagača.

Tisto noč sta z več drugimi kandidati smrti prebdela v ječi, nevede, kdaj in kako jima bo bila zadnja ura. Fr. Humil je vso noč premolil in se pripravljaj na smrt. Proti jutru je še napisal kratko pisemce na svojega provincijala, ki se glasi: »Vso noč sem prebil v goreči molitvi k Bogu, naj mi milostno odpusti moje grehe. Svojo dušo sem priporočal prebl. Devici Mariji, ker najina smrt je gotova stvar. Ne pričakujem nikakega odgovora od Vas. Ko bi mi tudi pisali, bi pisma najbrž ne dobil več.«

P. Juniper je pa najprej mislil na druge. Vso noč je spovedoval sojetnike. Proti jutru pa je padel na kolena in se zatopil v molitev. Brat Humil, ko je videl, da je silno izmučen, mu je prigovarjal, naj si privoščijo malo počitka. On je pa odgovoril: »Zdaj ni več časa za spanje, je treba, da se za nebesa pripraviva!« In res so kmalu prišli vojaki po oba frančiškana, ju peljali na kolodvor in potisnili v vlak, ki je vozil proti Zamori. V bližini vasi Ecuandare je vlak obstal. Vojaki zgrabijo P. Junipera, ga vlečejo iz voza in stoječega prebodejo s svojimi bajoneti. Fr. Humil je moral ta strašni prizor iz vlaka gledati. Neko čudo je bilo, da je mučenec ves preboden in že mrtev še pokonci stal, kar je njegove morivce nemalo osupnilo. Na povelje voditelja so ga morali zgrabiti za lase in ga podreti na tla. Že blizu Zamore se vlak drugič ustavi in s Fr. Humilom se je isto zgodilo. Njegovo truplo so vojaki vrgli v obcestni jarek.

Vest o mučeniški smrti Fr. Humila se je bliskoma raznesla po bližnji Zamori. Dobri neustrašeni katoličani so šli po njegovo truplo, s cveticami okrašeno so v procesiji prinesli v mesto in je v hiši njegove sestre položili na mrtvaški oder. Dan in noč so valovile množice ven in notri, donašale cvetje in molile ob mučeniški žrtvi za zmago Kristusa Kralja. Pogreb Fr. Humila 7. februarja 1928 je bil bolj podoben zmagoslavnemu kot pogrebniemu sprevodu. Med tem je neki pastir našel tudi truplo P. Junipera in ga spravil v svojo hišo, da ga obvaruje oskrunjenja. In ko se je o tem razvedelo, so se ponavljali ob njem isti prizori kot ob truplu Fr. Humila.

Blaženi Konrad iz Parzhama

Življenje kapucinskega brata lajika

VII. Po novicijatu

(Nadaljevanje.)

Njegova služba je zahtevala izredno delavnost, kakor tudi neprestano požrtvovalnost v službi za bližnjega. Vedno, dan na dan odpirati samostanska vrata došlim, trgovcem izplačevati račune, jih vknjižiti, sprejemati darove za samostan, izredne dobrotnike pogostiti, klicati spovednike v spovednico — vse to je bilo njegovo delo. Bil je tako rekoč ves dan na nogah. In br. Konrad je svoje dolžnosti vestno spolnjeval.

Po večerji ob sedmih se je umaknil v kapelico sv. Aleša v cerkvi. Tam je bil zanj prostor, kjer je našel mir v Bogu. Če pa se je še pozneje samostanski zvonec oglasil, je takoj vstal in izvršil svojo dolžnost. V kapelici sv. Aleša, odkoder se je lepo videlo na veliki oltar, je izlival vsò pobožnost v gorečo molitev. Ko je opolnoči samostanska družina vstala k nočnim molitvam, je bil br. Konrad že navadno v koru — kraju skupne molitve. Ker se je bal, da bi zaspal, je prosil budečega brata, naj potrka nekoliko časa prej in bolj močno na njegova vrata. A tega navadno ni bilo treba. Br. Konrad mu je že navadno prišel naproti in se mu zahvalil z »Bog plačaj!« Ob pol štirih zjutraj je bil že zopet na nogah, da je pomagal bolnemu bratu zakristanu.

Takrat še v Altöttingu ni bilo železnice. Na daljne župnije potujoči patri, misijonarji in drugi duhovniki, ki so v samostanu prenočevali, so morali zgodaj oditi in torej že zarana maševati, da niso zakasnili vlaka. Vse te je br. Konrad budil, preskrbel vse, kar je bilo treba za sv. mašo in odhod.

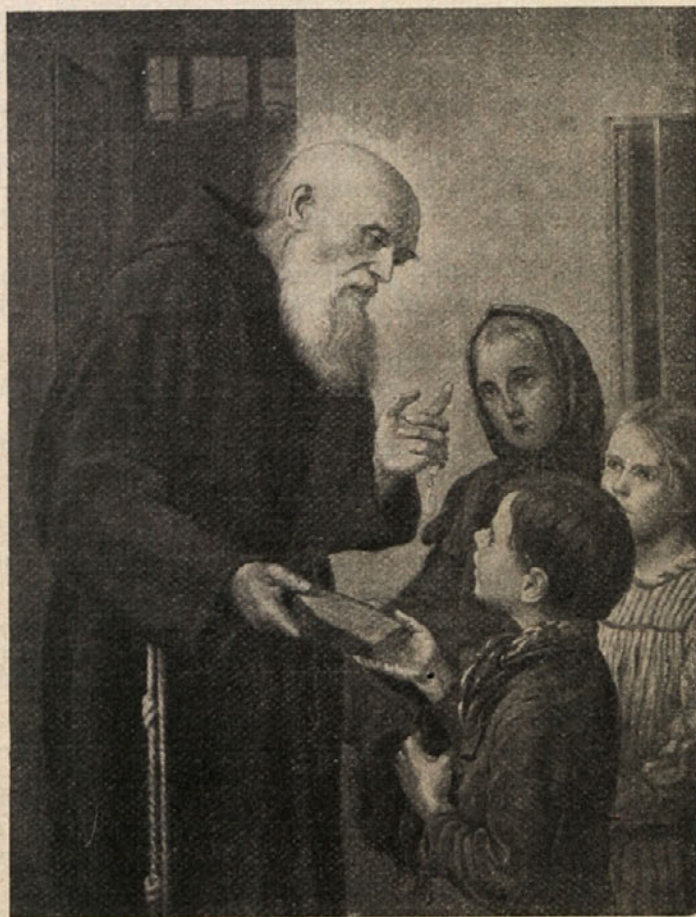
Vsako jutro je stregel pri prvi sv. maši v milostni kapeli. Še živijo nekateri patri in duhovniki, katerim je stregel. Še živijo tudi verniki, ki so navzoči občudovali njegovo pobožnost. Njegova vratarska služba se je navadno začela ob šestih zjutraj. Ves dan do večera je bil zaposlen.

Veliko samozatajevanja mu je bilo treba, kedar so ga obdajali berači, otroci, popotniki pri samostanskih vratih. Še težavnejši je bil njegov posel ob dnevih cerkvenih shodov. Vse je hotelo ž njim govoriti. Eni so najemali sv. maše; drugi prosili, naj jim preskrbi blagoslovitev raznih pobožnostnih predmetov, tretji želeli, naj jim br. Konrad pokliče tega ali onega patra. Njegov pomočnik v vratarski službi, br. Gilbert, ki je ž njim 19 let živel, mu daje prav lepo spričevalo: Čeravno je prišlo vsako leto na tisoče ljudi k samostanskim vratom, ljudi vsake vrste, neotesanih obrtniških pomočnikov, drznih domačih beračev itd., vendar nisem nikoli opazil, da bi se bil br. Konrad razburil ali ujezil.« — Ta mir in neomahljiva krotkost je napravljala na svetne ljudi izreden vtis. Kolikokrat so slišali bratje, ki so šli na biro: »Vaš brat vratar mora biti zares svetnik, ker je tako potrpežljiv in se nikdar ne grega.«

Prejšnji samostanski zdravnik se je pri obravnavi br. Konrada blaženim takole izrazil: »Večkrat sem imel priložnost opazovati br. Konrada sredi gruče romarjev, revežev, ki so prosili hrane. Občudoval sem ga, kako je sklonjen, slabotni brat svojo službo opravljal z neizčrpljivo potrpežljivostjo in neverjetno vztrajnostjo. Po mojem mnenju je poklic vratarja v Altöttingu najtežavnejši in najnapornejši v vsej redovni provinci. Včasih je bil po 200 krat na dan poklican k samostanskim vratom. Vedno ga je bilo videti ponižnega in prijaznega. Nikdar se ni pritožil, da je bolan, da

ja ne bi svoje službe opustil. In to tako dolgo, dokler ga ni vedno bolj rastoča starostna slabost in naduha končno prisilila leči na bolniško — in smrtno posteljo. Z ozirom na njegovo slabotnost, na velike zahteve njegove službe, z ozirom na njegovo naduho in 41 let trajajočo vrsto službenih let v istem poklicu, sodim: Br. Konrad je bil skrit junak v samostanu, jasna, svetla luč dobrega zgleda svojim sobratom.«

Opazovali so na njem, da je imel v izvrševanju svoje službe nek poseben dar ali milost od Boga. Hitro je našel onega patra, katerega je kdo želel pri samostanskih vratih ali v spovednici. V kapucinskih naselbinah je že od nekdanj zraven samostanskega poslopja večji ali manjši vrt in pa

Brata Konrada vsakdanje delo

majhen gozdič, kjer se lahko patri v času odmora nekoliko razvedrijo in odpočijejo. Kedar je br. Konrad moral tega ali onega izmed njih klicati v spovednico ali k samostanskim vratom, je kar naravnost šel k dotičnemu skozi grmovje, ne da bi ga prej mogel opaziti.

Pater Vincenc se je nekoč hotel umakniti na skriven kraj, da bi se nemoten pripravil na pridigo za prihodnjo nedeljo. Kaj stori? Šel je v zvonik in se skrivil prav blizu zvonov. Ker ni nikomur javil svojega skrivališča, se je čutil varnega pred br. Konradom. Toda glej čudo! Ko se ne-

koliko časa uči, zasliši naenkrat klicati br. Konrada: »Pater Vincenc, pridite doli. Nekdo vas želi za spoved.«

Tudi sicer je Bog čudovito vodil br. Konrada. Neko noč so zahtevali enega patrov k bolniku. Ravno je še prišel ob pravem času. Vrnivši se domov, reče br. Konradu: »Danes sem pa imel srečo. Ko bi bil nekoliko zakasnil, bi bilo prepozno.« — Br. Konrad pa odvrne: »Ponoči sem se naenkrat zbudil in sem videl psa po moji celici sem in tja tekati. Vstal sem, da se prepričam, kaj je. In glej, takoj je zazvonil samostanski zvonec. Ker sem bil že zbujen, sem lahko takoj odprl samostanska vrata in tudi vas zbudil.«

Vsakemu samostanskemu vratarju je čez vse potrebna modrost. Takratni provinciiali in gvardijani vsi enoglasno pritrjujejo, da je br. Konrad vedel modro presoditi vse, kar se je zgodilo pri samostanskih vratih. Imel je navado, vsakega mirno poslušati in potem v soglasju z določili predstojnikov ravnati. Neki njegov bivši predstojnik se je izrazil: »Ne spominjam se, da bi bil br. Konrad kdaj v svojih raznoličnih opravilih nemodro, nes pametno ravnal.« Po spričevanju njegovih predstojnikov in patrov, s katerimi je skupaj živel, ni nikdar pozabil na kako naročilo. Če ni mogel kakega ukaza takoj izvršiti, je na vljuden in ponižen način razložil vzrok zakasnenja ter obenem določno javil čas, kdaj se bo zgodilo.

Kako brezhibno in vestno je spolnjeval vse svoje dolžnosti, kaže okoliščina, da je bil v teku 41 let pod različnimi predstojniki. In vsi ti so se nanj popolnoma zanesli.

Včasih mu je pokorščina napravila velike težave. Pa se je brez ovin- kov in izgovorov podvrgel. — En zgled. Romarji iz Monakovega so prihajali vsako leto na božjo pot, nad tisoč po številu. Po svoji v cerkvi opravljenei pobožnosti so dobili vsled stare navade zunaj samostanskih vrat kruha in piva. Te dobrote je bilo deležnih več sto. To je bilo veliko breme za samostan. Pride nov gvardijan in prepove romarjem nuditi navadno okrepčilo. Romarji zahtevajo od br. Konrada košček kruha in merico dobrega bavarskega piva. Ubogi Konrad! Rad bi postregel, a pokorščina mu je višja, dragocenejša. Tiho in molče poslušal godrnjanje in zabavljanje — plačilo za svojo pokorščino. — Glas zvonca mu je veljal kot božji glas. Če ga je zaslišal, je odložil v obednici pri kosilu grižljaj, ki ga je hotel nesti v usta, prenehal z začetim pogovorom s sobratom ali drugimi. Res junak, krasen zgled svete pokorščine.

Ker mora biti Bog zadnji smoter naših dejanj kakor želja, moramo pri svojih dejanjih paziti, da se ne vdajamo prevratnim gonom narave, ki jim je na tem, da vse pritegnejo k sebi. In ker nihče ne pozna samega sebe in ne more biti sam svoj vodnik, hoče Modrost, da ne tvegamo nobenega važnega koraka, ne da bi se posvetovali v duhu pokornosti in ponižnosti. To pravično nezaupanje do samega sebe prepreči marsikakšen padec in očiščuje srce. »Dober svet, pravi sveto pismo, te bo obvaroval in rešil poti zlobe.«

»Jaz sem vsemogočni Bog; hodi pred menoj in bodi popoln.« Prečudna zapoved, ki nam dviga nepojmljivo nizkost in nam daje vedeti, kaj je zopet odrešeni človek, kaj je kristjan v božjih očeh. Toda kako se bomo mi slabotne stvari, sklonjene pod težo mesa, približali tej največji popolnosti, za katero bi morali neprestano stremeti? Na ta način, da sami sebi odmrjemo, svojim željam, svojemu okusu, svoji volji, svojemu slepemu razumu, da smo »eno s Sinom«, kakor je on »eno z Očetom«, da »smo posvečeni z resnico.«

Lamennais.

Beseda božja in življenje

»Resnično, povem vam: Ako se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo« (Mt 18, 3).

Evangelist Luka nam pripoveduje, kako so nekega večera matere s svojimi otroki prišle k Zveličarju, da bi jih blagoslovil. Zveličar je bil od teže dneva, celodnevne govorenja in truda zelo izmučen. Zato učenci mater z njihovimi otroki niso pustili k Zveličarju. Ko je pa Jezus videl matere z otroki, tedaj je tako rekoč na novo oživel in spregovoril je večno pomenljive besede: »Pustite otročičem, naj prihajajo k meni in ne branite jim, zakaj takih je božje kraljestvo.« Potem jih je vzel v svoje roke, objemal jih, polagal nanje roke ter jih blagoslavljal.

Ne samo ob tej priliki, tudi drugače je Zveličar dal razumeti, da so mu otroci posebno pri srcu. Kaj pa je bilo na otroku, kar je Zveličarja tako zelo veselilo? To ni bilo morda samo otrokova zunanja ljubkost, ki navadno povzroči, da imajo ljudje otroke radi. Bili so to prekrasni darovi, s katerimi je Bog otroško dušo oblagodaril, bil je z eno besedo otroški duh.

Otroškega duha zahteva Zveličar od nas vseh. Otroški, ne otročji moramo vsi postati po svoji duši. Čednosti, katere ima otrok po svoji naravi, moramo radi in goreče gojiti tudi tedaj, ko smo prenehali biti otroci. Drugače, tako nas zagotavlja Gospod, ne bomo imeli deleža v nebeškem kraljestvu. »Resnično, povem vam: Ako se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo« (Mt 18, 3).

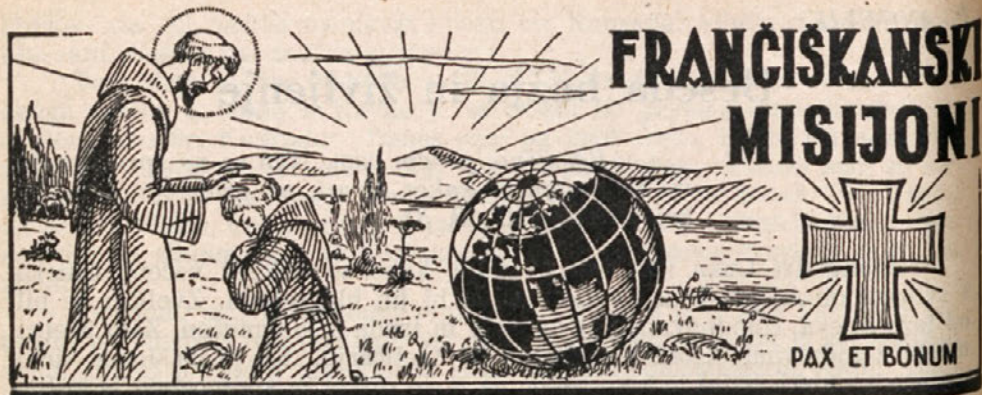
»Resnično, povem vam: Kdor ne sprejme božjega kraljestva kakor otrok, ne pride vanj« (Mk 10, 15). Kako veruje otrok? Otrok veruje vse. Otrok sprejme besede, katere mu govorimo dobrosrčno in verno, prav tako kakor jih sliši, ne podtika jim nobenega drugega smisla, prav nič ne ve o pomislekih in dvomih. Gospod zahteva, da se enako damo voditi mi od matere Cerkve.

Evangelist Matej poroča: »Pristopili so k Jezusu učenci in rekli: ‚Kdo je največji v nebeškem kraljestvu?‘ In Jezus je poklical otroka, ga postavil v sredo mednje in rekel: ‚Resnično, povem vam: Kdor se poniža kakor ta otrok, tisti je največji v nebeškem kraljestvu.« (Mt 18, 4). Otrok noče več veljati, kakor v resnici velja. Otrok si nič ne domišlja, otrok se ne povzdiguje nad drugimi; otrok se ne baha in se ne postavlja; otrok ne ve nič o častilakomnosti, ljubosumnosti ali ničemurnosti; otrok se tudi ne mara boljšega kazati, kakršen je, otrok ne ve nič o hinavščini in dvomnosti, otrok je odkritosrčen, preprost in odkrit; otrok govori kakor misli, povsem naravno, neizumetničeno, ne prisiljeno, ampak povsem resnično, z eno besedo otrok je preprost.

V to zrcalo se poglej in razumel boš, kaj pomenijo besede Gospodove: »Ako ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo.«

»Tako zelo je Bog svet ljubil, da je daroval svojega edinorojenega sina.« In naša ljubezen do Boga se ne more boljše izkazati kakor z žrtvijo, seveda ne z enako, to bi ne bilo mogoče, ampak s podobno, namreč tako, da darujemo vse svoje bistvo ali da docela podredimo svojega duha, srce in svoje čute volji tistega, ki »nas je tako zelo ljubil«.

Lamennais.

P. ADOLF:

Spomini iz misijonskega življenja

(Nadaljevanje.)

Vse shrambe pa so globoko pod zemljo, kakor v kakem tunelu. In teh podzemeljskih tunelov ni bilo videti ne konca in ne kraja. Vendar pa so bile v teh shrambah, katere smo videli mi, samo nekatere stvari. Živež, mašine, streljivo, orožje, je bilo po drugih podzemeljskih shrambah, za katere domačini na Malti, še manj pa tujci, sploh še vedeli niso.

Za obuvale sem bil tudi jaz poprosil in dali so mi bili par težkih vojaških čevljev. V teh čevljih sem bil pravi revež. Trideset let že nisem bil nosil čevljev, temveč le lahke sandale, sedaj pa sem moral nositi težke čevlje in še v največji vročini. V enem tednu sem imel polno kurjih oces in velikih žuljev in kar hoditi nisem več mogel. Prosil sem bil torej in dali so mi bili malteške sandale, ki imajo samo podplat brez vsake pete.

Take nad vse lahke sandale nosijo tudi Beduini v Palestini. Take sandale je skoraj gotovo nosil tudi naš Gospod, ko je po zemlji hodil.

Med ujetniki, ki so potrebovali največ obleke, je bil neki Bavarec. Kakor hitro je namreč ta ujetnik obleko dobil, jo je drugim ujetnikom prodal in zapil, potem pa hodil v samih kratkih hlačkah iz angleških rjuh, in sicer toliko časa, da je bilo zopet dobiti obleke od Angležev.

Se razume, da je Anglež za to kmalu zvedel. Ko je Bavarec zopet prišel po obleko, mu je Anglež ni hotel več dati, četudi je ta stal pred njim v samih hlačkah. Toda Bavarec ni izgubil glave, temveč je v trenutku pred Angleža položil še hlačke. Pa tudi Anglež ni izgubil glave, temveč je dal Bavarca takšnega, kakršen je bil, zapreti za dva dni v detenčen rum. Tu je imel dovolj časa, da je premišljeval na golih tleh brez jedij, brez pijače, brez luči in brez obleke svoj žalostni ujetniški stan.

»Kaj pa ste Vi po poklicu?« sem vprašal nekoč tega Bavarca.

»Jaz sem po poklicu popotnik, ali kakor pravimo po domače vandrovec. Jaz popotujem vse življenje in imam svojo prav določeno pot. Iz Bavarske grem proti vzhodu vedno v bližini reke Donave. Potem grem skozi Avstrijo, skozi Ogrsko, skozi Srbijo, skozi Bolgarijo vedno ob Donavi in pridem do Črnega morja, nato pa do Carigrada. Tu grem čez morsko ožino v Malo Azijo. Potem pridem vedno ob morju grede v Sveto deželo, potem pa v Egipt, kjer so me bili Angleži ujeli. Iz Egipta grem vedno dalje ob morju do italijanske Tripolitanije. Tukaj pa ni več mogoče naprej, tukaj je puščava prehuda in sladke vode ni nikjer dobiti. Tukaj se torej obrnem

in grem po ravno isti poti nazaj do Bavarske, odkoder sem bil prišel. Potem se obrnem proti zahodu in popotujem skozi Švico, Francosko in Špansko. Ko pridem tukaj do morja, se pa zopet obrnem. Glejte, to je moja pot, katero sem že večkrat naredil in jo dobro poznam.«

»Ali popotujete sami ali v družbi?«

»Navadno potujeva dva skupaj, in sicer zaradi družbe in zaradi varnosti. Dva se na potu boljše spoznata, kakor pa eden sam. In potem, eden drugemu svetujeva in pomagava. Popolnoma sam popotovati na taki dolgi poti ne kaže. Gospod Bog sam pravi, da ni dobro človeku samemu biti; in tega se mi popotniki držimo. Če pa jih je več skupaj, kakor dva, pa zopet ni dobro, ker se nas ljudje ustrašijo, kamor pridemo. Potem, že trije se med seboj ne zastopijo več tako dobro, kakor pa če sta samo dva skupaj. Dva, to je ravno prav in popotniki po poklicu, kakor sem jaz, popotujemo vedno le po dva skupaj, in sicer eden bolj star, ki je glava, drugi pa čisto mlad, da uboga in da se pravega popotovanja nauči. Popotnik mora biti brihtna glava.«

»Kakšen jezik pa govorite na popotovanju?«

»Vse jezike, to se pravi, od vsakega jezika potrebne stvari.«

Poskusil sem ga torej iz našega jezika in glejte, tudi iz našega jezika je vedel vse potrebne besede za na pot.

»Od česa pa živite na popotovanju?« sem ga vprašal.

»Od tega, kar dobri ljudje dajo. Če pa nič ne dajo, moram vzeti za potrebo, da ne umrjem. Potrebne za življenje mora imeti ravno tako človek kakor žival; oba je Gospod Bog ustvaril za življenje. Svet in njegove stvari so pač za vse stvari božje. In če bi človek ne hotel vzeti in jesti, kadar je sila, bi umrl za lakoto. To pa bi bil samomor, eden največjih grehov pred Bogom.«

Tako je modroval moj ujetnik Bavarec, vedni popotnik.

V prostoru, kjer smo dobivali obleko, je bil za pisarja mlad angleški jud. Ko ga je zagledal Rotšild, eden izmed ujetih judov, mu je rekel naravnost: »Kako pa to, da ti, ki si od našega ljudstva, vojake služiš? Ali nismo mi vsi zoper vojsko?«

»Jaz nisem mogel nič izbirati,« je odgovoril pisar. »Na Angleškem so nas vse, mlade ljudi, vrgli iz službe na cesto. Postava pa pravi, kdor je mlad in brez službe, mora k vojakom. Izbrati sem imel samo med tem, ali da umrjem od lakote na cesti, ali pa, da grem k vojakom. Šel sem torej k vojakom. Pač pa sem povedal takoj, da orožja ne bom nosil. Rekel sem, da rajši vidim, da drugi ustrelijo mene, kakor pa, da bi jaz ustrelil njega. Utaknili so me bili torej v ječo, kasneje pa, ko so videli, da pri meni nobena stvar nič ne pomaga, so me utaknili v pisarno.«

Ta jud je ostal v pisarni v Verdali do konca vojne.

Kako pa je bilo med ujetniki z učenjem?

Mislim, da bi lahko rekel, da smo vsi ujetniki več ali manj poskusili z učenjem, bilo pa je prav majhno število onih, ki so imeli v učenju kake uspehe.

Da so v učenju imeli uspehe, ste mi znani med nami samo dve sobi. V eni sobi je bilo skupaj prišlo šest trgovcev iz Egipta. Vsi so bili trdi Nemci. Ti so se bili zedinili, da ne bodo nobenemu drugemu izmed ujetnikov pustili, da bi smel hoditi v njih sobo, med seboj pa so upeljali angleščino za hišni jezik. Dva izmed njih, ki sta bila angleščine zmožna, sta bila učitelja, drugi štirje pa učenci.

Druga soba, kjer so tudi imeli nekaj uspeha v učenju, pa je bila soba protestantskega misijonarja Grossa, ki je bil poročen s trdo Angležinjo. Gross je odprl šolo za angleščino, se razume, da za dober denar. V začetku

je imel veliko učencev, kasneje pa vedno manj, dokler šola ni bila zaspala. Vendar pa se je izmed teh učencev več ujetnikov več ali manj naučilo angleščine, zlasti oni, ki so jo rabili v kuhinji ali pa v kantini.

Vsi drugi pa, ki smo se angleščine učili samo po šolsko in je nismo ne rabili in ne slišali v govorjenju, smo se je le malo naučili.

V dolgih petih letih je bilo nastalo med nami še več drugih šol. Doktor Šmid, univerzitetni profesor iz Kajire, je bil odprl šolo za kemijo in fiziko. Toda čez nekaj mesecev ni bilo več ne učencev, ne profesorja.

Celo šola za ples ni imela dolgega obstanka, četudi je imela za učitelja strokovnega profesorja; manjkalo je namreč privlačne sile, bilo ni plesalk. V našem ujetništvu se je človek spopolnil le v nemščini in v italijanščini; to pa brez vsakega truda, za vse drugo ni bilo neprestora ne miru.

Kaj pa smo vendar počenjali v velikem poslopju, natlačeni skupaj, kakor čebele v panju, kakor mravlje v mravljišču, pač pa ločeni od sveta, kakor mrličji na pokopališču?

Največ časa smo preživeli sprehajaje se po dvorišču, kasneje pa na drugem prostoru zunaj obzidja, kjer je bilo več zraka in se je vsaj na enem kraju videl v daljavi kos sveta. Tukaj so se našli med seboj ujetniki istega značaja, ne da bi bili iskali eden drugega.

Meni so še najbolj ugajali ladijski inženjerji, kakor jih imenujejo Nemci; mi bi jim rekli ladijski mašinsti. Uro za uro, dan za dnevom sem poslušal njih pogovore o ladjah, o mašinah, o viharjih, o nesrečah na morju. Skoraj vsakteri izmed njih se je bil že enkrat ali pa še večkrat potopil z ladjo, pa se vendar smrti srečno rešil, torej je vsakteri od njih vedel veliko povedati.

Po mnenju teh ljudi se največ ladij potopi v morski ožini med Angleško in Francosko. Tukaj vozi največ ladij, tukaj nastane pogosto gosta megla, tukaj je tudi močan morski tok, morje teče skoraj kakor reka. Tukaj se potopi veliko ladij, toda primeroma le malo ljudi. Poškodovana ladja namreč ne zgine takoj v vodi, temveč se le polagoma pogrezuje v globočino in se ure in ure drži na površju, preden jo morje za vselej ne pokoplje, medtem pa že pride pomoč za ljudi, ker oboje, angleško in francosko obrežje je v bližini in vsaka ladja ima brezžični telegraf, ki neprenehoma kliče na pomoč. O potopu ladij so govorili ti ljudje, kakor o kaki vsakdanji stvari in niso kazali prav nobenega strahu pred njim.

Med temi inženjerji mi je prav posebno ugajal Rihard Strengje iz Hamburga. V svoji stroki je bil izredno dobro podkovan, obenem pa vedno vljuden in postrežljiv. Te lastnosti je gotovo imel po svoji materi, ki je bila slovanske krvi in katoliške vere. Bila je namreč iz naroda Kašubov, ki žive v vzhodni Pomorski (Pommern). Inženjer Strengje pa je bil protestant.

(Dalje prihodnjič.)

P. KRIZOSTOM:

Tcentu

Zanimivo je pismo, ki nam ga je poslala ena izmed naših sester misijonark. V njem nam čudovito lepo opisuje misijonski izprehod, poln bogate žetve za nebesa.

Tri so odšle z doma: dve redovnici in kitajska agregatinja. Stopile so najprej na široko mestno cesto, po kateri dirjajo avtomobili z neznansko hitrostjo sem in tja. Ubogi pešci domačini so vsi zbegani in tekajo zdaj na levo, zdaj na desno, nevedoči, kam naj se skrijejo. To je vzrok, da pripe-

ljejo v misijonski ambulatorij skoro sleherni dan kako žrtev drvečih avtomobilov.

Približa se jim zelo spoštljivo mlad mož in pravi: »Sestre, morda imate s seboj zdravila? Tu v bližini leži umirajoč deček. Ali bi mu mogle pomagati?«

Redovnice so možu sledile in vstopile v majhno trgovino. Bilo je prepozno: siromaček je že izdihnil in domači so ga že polagali na mrtvaški oder. Zares je bil žalosten začetek izprehoda.

Toda misijonarke nadaljujejo svojo pot. Zaokrenejo na levo v same ozke, umazane ulice; nedopovedljiva beda jih vleče v krščanskem usmilenju z isto močjo v to gnusobo, kot se jim narava protivi. Tesno druga ob drugi so tavale v tem labirintu in se previdno izogibale smrdečih cunj, ki so leno visele skozi okna prav do tal. V vlažnih podzemeljskih stanovanjih tega mestnega predela je nakopičenih nebroj družin, ki jih tare največje pomanjkanje.

Bolnišnica naših sester v Teentu

Truma dečkov je zagledala misijonarke, zagnala huronski krik in se zapodila proti njim bosa, v strašno raztrganih capah in vsa v gostem prahu. Tik pred njimi so se dečki ustavili in se ponudili, da vodijo sestre k bolnim in nadložnim. Vse so natančno vedeli, kdo želi sv. krst, kdo prosi, da ga prepeljejo v bolnišnico, kdo potrebuje te vrste zdravilo, kdo zopet druge vrste. Redovnice so se lotile dela z zavihanimi rokavi. Hodile so od hiše do hiše, po stopnicah navzgor ali navzdol, tolažile, prigovarjale, obvezovale rane, mešale zdravila, merile vročino, delile listke kot vstopnice za bolnišnico, in krščevale. Prav gotovo bi se bile izgubile v teh ozkih ulicah, da jih niso zvesti, čeprav močno umazani vodniki navdušeno vodili.

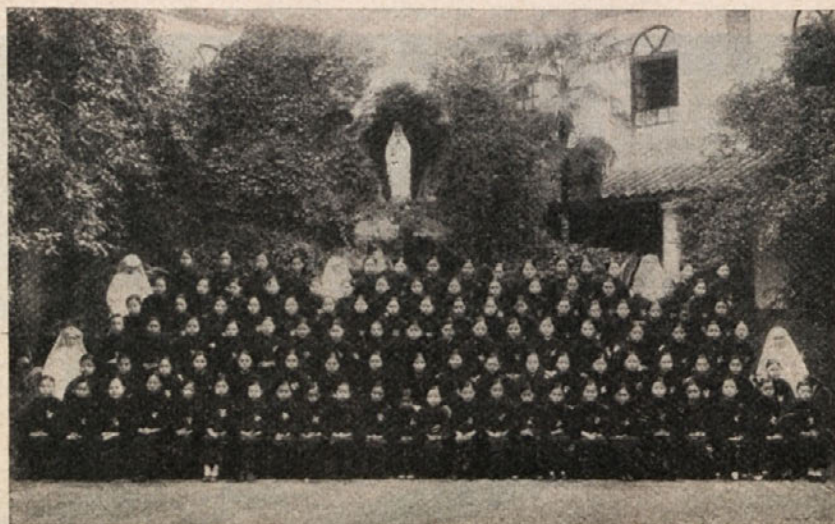
Večerilo se je že, ko so stopale misijonarke v drugi predel mesta, ki je pa še siromašnejši. Tu srečajo dečka, ki je nosil na hrbtu majhnega, silno drobnega in bledega fantiča. Ena izmed sester se obrne do bledega siromaka in mu reče:

»Tako bolan se mi zdiš. Morda bi želel kako zdravilo? Radevolje ti ga dam.«

»Kaj?« odvrne namesto njega nosač. »Ali ne vidite, da je mrtev. Pred dvema dnevoma je že umrl, pa še do danes nisem mogel najti krste, da bi pokopal svojega dobrega prijatelja.«

Par korakov dalje jim pride naproti berač, kateremu dajo misijonarki vstopnico v bolnišnico. Radovedneži, ki so se nabrali, mu svetujejo: »Pojdi hitro! Imel boš tam odejo, riž in vsakovrstna zdravila.«

Kar sredi ceste je ležal drug berač v nepopisnem stanju. Ni bil niti pri močeh, da bi sam prosil miloščino. Usmiljena roka je zapisala njegovo bedo na košček papirja, ki ga je imel privezanega okrog vratu. Strašne rane s katerimi je pokrit, in neznosni smrad, ki ga obdaja, podi od njega tudi najusmiljenejša in najbolj čuteča srca. Ker so sestre videle, da se nagiblje njegovo življenje h koncu, sta dve zbrali radovedneže okrog sebe in jim delile razne dobrote, tretja pa je pripravila umirajočega siromaka za sv. krst in ga tudi krstila.

Gojenke misijonske hiše zbrane okrog svoje nebeške Matere

Šle so nato dalje, ko zagledajo deklico, slonečo na zidu. Vprašajo jo: »Odkod si?«

»Iz Moitcen (dva dni hoda iz Tcentú).«

»Kje imaš očeta in mater?«

»Nimam očeta. Lačna sem.«

»In mati?«

»Je odšla z bratcem. Lačna sem.«

»Ali hočeš iti z nami?«

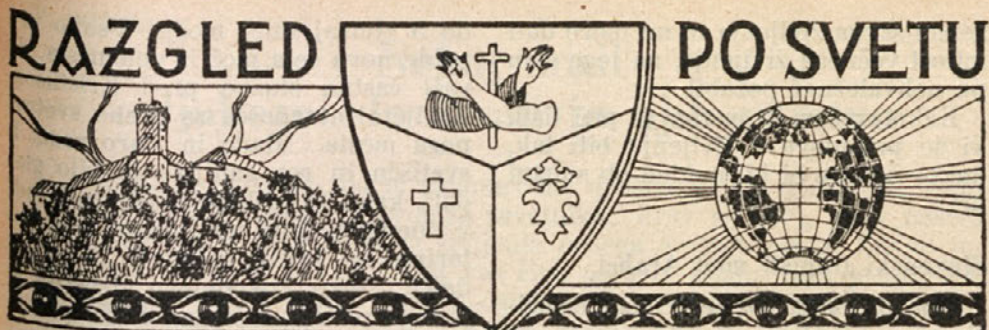
»Da, da; lačna sem.«

Odposlale so to siroto v misijonsko hišo »Naše Gospe od mučencev«.

Okrog redovnic se je zbrala ogromna množica radovednežev in vsak si je izmislil kako bolezen, da je prejel zanjo sladko zdravilo. Skrinjice so bile kmalu prazne. Redovnice so začele misliti na povratek.

Končni rezultat popoldanskega izprehoda: 15 krstov.

Molimo za frančiškanske misijone!

P. ANGELIK:

P. Adolf Čadež v Betlehemu.

Dva meseca sta že skoraj minula, odkar se nahaja pisatelj veleznimivih misijonskih spominov, ki jih objavljamo v »Cvetju«, na svoji novi postojanki v Betlehemu, rojstnem kraju našega Zveličarja. Odkazali so mu novo odgovorno službo magistra klerikov za redovno pokrajino Svete Dežele.

Takole nam piše sam: »Z žalostjo pa moram povedati, da so mi odkazali novo službo, kjer nimam prav nobenega prostega časa od jutra do večera. Obenem gredo moji spomini počasi h koncu. Toda če bi imel čas, bi se dalo še kaj posebnega povedati, toda vprežen sem res prav grdo, s tem pa še ni rečeno, da se spominom odpovem, nekaj malega bo še vedno za »Cvetje«.

Vsi hvaležni bravci »Cvetja« in spominov iz misijonskih potov z g. urednikom vred prosimo gospoda pisatelja za nadaljevanje njegovih spominov. Gotovo bo še marsikaj zanimivega zabeleženega v njegovih potnih zvezkih, bodisi iz Sv. Dežele, iz življenja v Aleksandriji in Jeruzalemu, bodisi iz drugih krajev, kjer je svoje čase deloval. Upamo, da naša prošnja ne bo ostala neuslišana, mi pa mu s svoje strani obljublamo, da se ga hočemo spominjati v svojih molitvah, da bi mu Bog še dolgo ohranil zdravje in moč ter ga tako ohranil tudi »Cvetju« kot sotrudnika.

Umetnost življenja...

Kakor znano, se je nemški cesar Karel V. odpovedal svoji kroni in je

zadnja leta svojega življenja prebil v samostanski samotni, da bi se tamkaj pripravil za dobro smrt. Kaj je nagnilo tega moža, da je stopil s prestola in se sam odpovedal vsej oblasti in veličanstvu. Stara kronika poroča o tem sledeče: »Nekega polkovnika je cesar radi njegove srčnosti posebno ljubil in spoštoval. Ta zvesti služabnik je nekega dne smrtno obolel.« Kronika pripoveduje: »Cesar je šel osebno k njemu, da bi ga pozval, naj se krščansko pripravi na smrt. Pokazal mu je najprej, da ž njim sočustvuje in da bi ga lažje pridobil, mu ponudi svojo cesarsko naklonjenost. »Zahtevaj,« tako je rekel cesar, »katerokoli milost in dal ti jo bom.« Človek bi mislil, da se je pri teh besedah obliče bolnika kaj razjasnilo, toda ne. Resneje kakor preje, je bolnik cesarja pogledal in s tihim glasom jecljal: »Veličastvo dovoljujete, da si za svojo dolgoletno službo smem sprostiti milost. Prosim Vas za eno samo milost, da mi življenje za eno uro podaljšate, da se bom lahko dobro pripravil na smrt.«

Te prošnje cesar ni pričakoval. Njegovo srce je bilo globoko ginjeno, solze so mu stopile v oči in komaj je še mogel govoriti, ko je dejal bolniku: »Priatelj, človek sem kakor ti, zahtevaj od cesarja, kar cesar dati more, življenje podaljšati pa je le v božji roki.« Tedaj umirajoči zbere zadnje svoje moči in grgraje izgovori zadnje besede: »Oh kakšen norec sem bil! 50 let sem služil gospodarju, ki mi ne more dati ene same ure življenja, na Boga pa, ki mi je dal milost

zemeljskega življenja in mi more dati milost večnega življenja, na tega sem pa nehvaležnež pozabil...»

Kako srečen in moder je pač tisti, ki se prizadeva v življenju biti tak, kakor želi da bi bil najden ob smrtni uri.

Slovenski trapisti med Arabci.

Dne 3. marca so se č. oo. frančiškani v Ljubljani menda precej začudili, da je prišlo kar pet trapistov k njim prosit prenočišča. Sprejeli so jih seveda, kakor vselej, z najiskrenejšo sobratsko ljubeznijo, tembolj, ker so se popotniki pod vodstvom g. opata poslavljali od svoje slovenske domovine. Iz rajhenburškega samostana so se podali v Afriko med mohamedanske Arabce razširjat kraljestvo božje. Misijonarili sicer ne bodo z besedo, pač pa z molitvijo, pokoro, dobrotelostjo in z zgledom krščanskega življenja. Ena največjih zaprek za uspešno delovanje misijonarjev so evropski naseljenci, ker dostikrat živijo slabše kakor sami divjaki. Zato si na svojih misijonskih področjih silno želijo samostane bogoglednih redov, da lahko pokažejo: Vidite, takile so pravi Kristusovi učenci. Sicer pa tudi najbolj goreči misijonarji ne dosežejo nič brez milosti božje, ki jo morajo izprositi sami ali pa drugi za nje. Zato so bogogledni redovi, ki neprestano molijo in se žrtvujejo za zveličanje duš, silno važen pripomoček misijonarjem. Zato si bodo torej tudi slovenski trapisti prizadevali na gorovju Atlas, tem bolj, ker bodo bliže nebu, namreč 1100 m visoko nad morjem. Prosimo Boga, da bi podelil njihovemu delovanju obilen blagoslov!

Možje, ki molijo in zadoščajo.

Od 8. decembra 1933 naprej je v hiši Kristusa Kralja v Berlinu uvedena večna molitev. Do tedaj je bilo Najsvetejše samo tekom dneva izpostavljeno, od 8. decembra naprej pa je uvedeno tudi nočno češčenje, in sicer stražijo Najsvetejše od 10 zvečer

do 5 zjutraj sami možje. Vsako uro pride nova četa mož iz velemesta, da vrši častno službo pred Kristusom Kraljem in zadošča za grehe svetovega mesta. Mlado in staro roma k svetišču in res ganljivo je bilo gledati, kako so prihajale čete mož tudi v dnevih najhujšega mraza, med katerimi so imeli nekateri celo uro daleč. Neko rokodelsko društvo si je izgovorilo kot častno dolžnost, da vsak teden eno celo noč samo vrši to častno službo. Mnogi prihajajo zvečer pozno iz službe in združijo službo za vsakdanji kruh s častno službo pred Najsvetejšim. Drugi si pritrčajo uro spanja in pridejo, preden gredo v službo, da si izprosijo božjega blagoslova pred tabernaklom.

Novi Babilonski stolp.

Za orjaški stolp brezboštva, ki ima biti postavljen v Moskvi na tistem mestu, kjer so pred dvema leti pogrnali v zrak tempelj Odršenika, so zdaj načrti dogotavljeni. Stavbenik je arhitekt Jofon, ki je dve leti s kolektivom arhitektov izdeloval ta načrt. Spomladi nameravajo postaviti temelje. Nad temelji se bo dvigal velikanski stolp tega gradu brezboštva, ki se v terasah vedno dviga in v treh nadstropjih v obliki cilindra zaključuje. Na najvišjem cilindru bo stal 52 m visoki spomenik Ljenina, ki bo nekak zaključek štirinajstnadstropnega poslopja, ki bo v celoti dosegalo višino 240 m. Pravi Babilonski stolp! Seveda tudi ne bo manjkalo mešanih jezikov, ker bodo vsi ruski narodi v prisilnem delu morali sodelovati, kakor so morali sodelovati pri velikem kanalu v Belo morje. Najvažnejše v tem poslopju bo mogočna radio postaja, ki bo delovala v mnogoterih jezikih in od koder se bodo razpošiljali govori brezbožnikov med ves svet. Ta palača ima biti početek nove Moskve, katero hočejo v tem slogu obnoviti.

Pa tudi o tem Babilonskem stolpu bo enkrat veljalo, kar je proroško povedano v drugem psalmu: »In Gospod se jim smeje.«

Nekaj misli o ljubezni do živali in njih varstvu

Redki so, ki vedo, da je mednarodno društvo za varstvo živali vzelo sv. Frančiška Asiškega za svojega zavetnika. Prav je torej, če v našem listu odpremo tudi to stran iz življenja našega svetega očeta. Znano je, kako zelo je sv. Frančišek ljubil vso živo naravo. Znana nam je njegova čudovita pesem o soncu, o vodi, o ognju in o vsem živem stvarstvu in se imenuje sončna pesem.

Učimo se odpreti oči in ceniti vse, kar je Bog postavil na ta čudoviti svet. Ljubimo lepoto, ki je v naravi tako razkošna in gremo tolikrat mimo nje s povsem zaprtimi očmi. Vsaj tu in tam si vzemimo čas in v drobnem cvetu marjetice, v blagem vonju vijolice, v opojnem dehtenju kraljevske vrtnice glejmo čudovito delo božjih rok. Učimo se ob živalih razumevanja in sočutja, in če bomo enkrat o teh rečeh dobro razmislili, nam bo jasno, kako je Bog tudi živalim dal gotovo mero modrosti, gotovo mero čustev, pa tudi veselja do življenja. Naučimo sebe in naše otroke, da so živali človeku danes v službo, v korist pa tudi v veselje in da nimamo nobene pravice živali mučiti, pretepati ali po nepotrebem ubijati.

Prav vsak resničen tretjerednik in pravi ljubitelj in častivec svetega Frančiška mora biti že v tem sorodnem pojmovanju velik prijatelj narave, vseh živih in neživih bitij.

Pouči svojega otroka, da tisti, ki do živali ni dober, ki ne zna čutili s trepetajočo ptičko in sestradanim konjem na cesti, tudi ne bo znal čutili s človekom, ki trpi, pa tudi soveselja ne pozna tak človek.

Uči otroka, da tudi metulja, tudi muhe, ki je vsa zoperna, ki muči živali in ljudi, človek ne sme mučiti. Lahko jo uniči in ubije, ne sme jo pa mučiti. Podučí sebe in otroka, da tisti, ki zase zahteva in si želi sočutja in simpatije, tega ne sme odrekati nobenemu živemu bitju.

Prav nič ne zagovarjamo pretirane sentimentalnosti posameznih ljubiteljev živali, ki se izraža v pasjih in mačjih pokopališčih. Pač pa hočemo poudariti, da je prava svetost vedno združena tudi s plemenitim občutenjem. Vsaka prava veličina duha se izraža v obzirnosti do slabotnih, pomoči potrebnih, do otrok in tudi do živali. Marsikdo bo vprašal, kakšen pomen ima to za vsakdanje prilike? Če vzamemo le nekaj primerov, že na trgu vidimo večkrat, kako bi se z živalmi, ki so nam dane v hrano, ne smelo ravnati. Kokoši, perutnina, zajčki in golobje so včasih prav neusmiljeno trdo povezani ali pa stlačeni v premajhne kajbe. Enako tudi žive ribe večkrat prenašajo s trga domov brez vode, da je to in podobno ravnanje velika krutost, le malokdo pomisli.

Ne pozabimo, da je Jezus sam prekrasne prilike jemal iz živalskega življenja, da je torej tudi On, naš Mojster in Učenik, globoko čutil z naravo. Sploh je za mislečega človeka tudi v naravni lepoti, v vetru in svežem zraku, v snegu, celo v viharju in dežju skrito veliko tolažbe pa tudi zdravja in pomirjenja.

Od časa do časa bomo tudi v našem listu prinašali par vrstic o naravi in našega odnosa do nje.

DR. FR. W. FOERSTER — F. T.:

Kako vračujmo hudo?

1. Utegne biti komu že dosti v pomoč, če si je kedaj na jasnem, da je samopremagovanje znamenje velike moči in da nam sleherna zmaga, ki jo dosežemo nad samim seboj, utrjuje in osvobaja voljo.

2. Potem moramo tudi misliti, da smo kiparji svojega lastnega obraza, ko se nam vsaka besna in srdita kremža zaje v poteze, tako da nazadnje naš obraz in zlasti naše oči izdajajo vse, kar je v nas slabotne volje in surovosti.

3. Spomnite se na to, kar sem povedal v začetku. Sami se okužimo in sami spridimo, če vračujemo grdo, kar nam je drug prizadejal. Na njem se nam zdi surovo in vendar posnemamo, samo ker nas draži maščevalnost in huda jeza. Zato je dobro, da si v mirnih urah prav jasno predočimo, da je vračevanje in maščevanje največja bedarija, ki jo moremo napraviti — zakaj če nas v to drugi zapelje, potem šele je nam zares škodoval — s svojimi žalitvami in psovanjem pa samo sebi škoduje. Zakaj po pravici prvi pregovor: Kdor zmerja, zmerja samega sebe, to se pravi, da vsem sporoča, kako je neolikan.

4. Zapisali bomo tu še neko drugo misel, o kateri smo že prej govorili. Rekel sem: Najbolje se ubranimo zlobe in surovosti na ta način, da sejemo dobro in da je mogoče velikodušnosti in oblike. Za to je treba že precej moči, dosti več nego zgolj za škripanje z zobmi. Toda mislite vselej na to: Če si dva naroda napovesta vojno, hiti vsak kolikor se da hitro na mejo, da se vršé bitke na ozemlju sovražnika. Tako bi morali tudi vi napraviti, kadar vas kdo užali. Če se podvigate, da odpustite ter ostanete velikodušni in potrpežljivi, ste zmagovalci, ki mu prideró v dušo in tam postavijo novo vlado — če poplačate enako z enakim, je znamenje, da je on pridrl v vašo dušo in tam nastanil svojo lastno surovost in neotesanost.

5. Od gostoljubja se tudi lahko kaj učimo. Rekel sem vam, da je bila ta zapoved pri marsikaterih narodih tako sveta, da je molčala celo najbolj divja maščevalnost, kadar je žalivec prosil za varstvo gostoljubja. Ali mi torej ne boste pritrdili, če rečem: Z vsakim človekom, ki nas žali in preganja ali žalosti in draži, bi prav za prav morali delati, ko da išče varstva, ko da je zašel in rabi naše pomoči in zaslombe, ko da je tujec, ki nas prosi gostoljubja. To se vam izprva gotovo zdi smešno — toda razmišljajte kedaj o tem, ali se vam ne dozdeva tudi, da, kdor dela krivico in hoði po potih sovraštva in zavisti, da je navsezadnje veliko bolj potreben pomoči kakor tisti, ki je v dobrem stanovitven? In če torej meniš prizadene krivico in žalost, ali mi ni potem izročen, ali ni na meni, bo li še bolj zakrknjen in surov ali pa se umiri in sprevidi svojo zmoto? Torej je on moj gost in temu primerno moram ž njim delati. Osveta molči in na njeno mesto stopi skrb, sveto gostinsko pravo.

6. Kogar drugi jezé, mučijo, preganjajo in obrekujejo, naj nikar ne misli vedno le na slabo, kar mu prizadenejo, zakaj to ga po malem tako zastrupi, da sam izgubi ravnotežje in veljavo. Ne — misli naj, da so nam sovražniki prav za prav duhovi, ker nas silijo k samopremagovanju in k potrpežljivosti — prav s tem, kar pričakujejo od nas.

7. Kristus je rekel na križu: »Oče, odpusti jim, saj ne vedó, kaj delajo.« To je najlepša, pa tudi najtežja misel. Zakaj dolgo nam je treba, da vsestransko premislimo, kaj hoče. Če prideš kdaj toliko daleč, da ljudem vse odpustiš, ker veš, da grešé iz nevednosti in iz neolike in da je dozdevna zlobnost tudi v jedru samo žalostna slepota, ki zanjo sami ne morejo kaj — si vzvišen nad sleherno grenkobo. »Ne vedó, kaj delajo,« to se pravi: tako so kratkovidni, da ne spoznajo, kaj je za nje same najboljše. Z drugim delajo grdo in ne vidijo, kako na ta način sami sebi škodujejo in delajo nápak: Vidijo vedno samo najbližje in temu žrtvujejo vse drugo. Zato »ne vedo«, kaj delajo. Čeprav nikoli ne pridemo toliko daleč, da bi docela živeli po tej misli, ji vendar lahko damo, da nas blagoslavlja in nam ob vsaki jezi in mrdanju vedno kliče v dušo: »Ne zna drugače, nima vzgoje, najbolj škoduje samemu sebi.«

8. Dober pripomoček je tudi, da se vselej vprašamo: »Na kakšen način sem sam zakrivil obnašanje drugega, njegovo sovražnost ali maščevalnost? Je li v mojem nastopu nemara kaj prevzetnega ali trdosrčnega

ali nepazljivega, kar drugim podžiga jezo name? Sem li dostikrat hudo užalil ljudi z besedo ali mrdo iz gole brezmiselnosti in ker sem premalo opazoval druge?

9. Že drugod smo se namerili na neko misel, ki nas tudi zelo krepi, kadar je treba, da smo potrpežljivi z zlohotnimi in posurovelimi: Zavedati se moramo, da je tudi on imel mater, in si misliti, kako bi nam vse razložila in kako hvaležna bi nam bila za vsako potrpljenje, ki ga imamo z njim. Ne samo v nebesih cerkve, temveč tudi v našem vsakdanjem življenju je mati priprošnjica za vse, ki so zašli in zakrknili.

10. Ali se iz našega pomenka o rešitvi spominjate, da lahko s trohico premagovanja in dobrotljivosti tako brez težave postanemo rešitelji kakega človeka — toda le, če ne mislimo na hudo, kar nam prizadene, temveč samo na žalostne okoliščine, v katere zaide sam zavoljo vsake krivice, ki jo stori, in če pomislimo na kazen neveselja, ki jo zakoni človeške usode odmerijo vsakomur, kdor druge ljudi preganja in jim dela škodo.

11. Ali se vrhu tega spominjate tudi poglavja: »Za kulisami« — kako lahko premagamo svojo jezo in svojo zagrenjenost nad drugimi ljudmi, če jim skušamo pogledati za obraz in kedaj odkriti, kakšna življenjska pot prav za prav je za njih trdoto in slabo vzgojo in kako zelo so nemara vredni našega sočutja.

12. Kot zadnji pripomoček za premagovanje samega sebe nasproti mnogim ljudem, ki nas žalijo, zbadajo in dražijo, vam priporočam: vselej se prisilite, da boste mislili na dobre strani drugega in na dobrote, ki vam jih je morda že storil ali sploh na dobro in razveseljivo, kar ste se naučili od njega — prav jasno si vse predočite — potem se vam razprši temina jeze.

Zdaj smo nabrali celo kopico misli, ki mora skozi dražljaj, preden pride v pisarno, kjer se enako vračuje z enakim. Ta miselni predel je delavnica, v kateri se dražljaj lahko presnuje v nekaj višjega — tako da je človeku celo mogoče, da mu je zaušnica, ki jo dobi, pobuda za dobro človeško besedo in dejanje ljubezni. Tako velika je v človeku moč duha.

»Ljubite svoje sovražnike; delajte dobro tem, ki vas sovražijo, in molite za tiste, ki vas preganjajo in obrekujejo« (Mt 5, 44). Vzrok temu je, ker so tudi ti naši sovražniki ustvarjeni po božji podobi in četudi zdaj tega niso vredni, vendar morejo postati deležni z nami vred nebeške slave. »Predstavlja si hrastovo deblo,« pravi sv. Avguštin; »dober mizar vidi ležati posekano surovo deblo v gozdu in ga ljubi, ker ve, kaj bo iz njega napravil. Ne ljubi ga zato, da bi vedno ostal v tem stanju, ampak zaradi tega, ker ve, kaj se iz njega da napraviti. S temi očmi tudi ti glej na svojega nasprotnika! Ne ljubiš ga zato, da bi vedno ostal tak, kakršen je, ampak ljubiš ga, da postane tak, kakršen želiš, da bi bil, da bi ga mogel ljubiti.«

Napuh je ugonobil človeka, ponižnost ga zopet dvigne in zopet uredi milostno razmerje z Bogom. Zasluženje človekovo ni v tem, kar ve, temveč v tem, kar stori. Znanost brez dobrih del ga nikakor ne bo opravičila pred najvišjim sodnim stolom; še poostrila bo sodbo. Nikoli nečemo pozabiti, da nismo nič, da je naša last samo greh in da bodo v kraljestvu Jezusa Kristusa prvi poslednji in poslednji prvi.

Lamennais.

Križarji in Klarice v Nazarju na Štajerskem

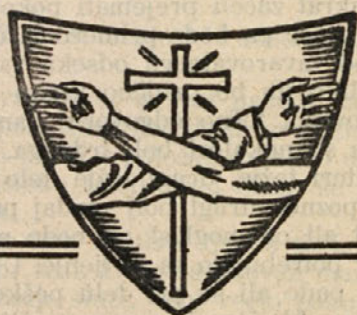
Vedno pogosteje so se pričeli oglašati v Vašem listu Križarji in Sestrice sv. Klare. Tako je prav, saj se daje potom dobrega tiska največ srčnosti in pobude, da se bo začela Frančiškova mladina množiti v večje armade, kar je v današnjem času silno potrebno. Z ozirom na to se tudi jaz oglašam in na kratko poročam o Križarjih in Sesticah sv. Klare v Nazarju v Savinjski dolini.

G. katehet p. Vladimir je nam že delj časa obetal, da bo ustanovil skupino Križarjev in Klaric. Res je bilo; skrbno je vse pripravljaval in dne 14. maja 1933 je bil pri popoldanskem opravilu prav slovesen sprejem. 40 nas je bilo, kar je povoljno število za tako majhno župnijo. Za ta dan je prišel k nam preč. g. dr. p. Regalat Čebulj iz Ljubljane, kateri nam je v jako lepem in globoko zamišljenem govoru orisal življenje sv. Frančiška ter namen in pomen zveze Frančiškove mladine, organizirane pod zastavo Križarjev in Sestic sv. Klare. Parkrat potem smo tudi že nastopile pri procesiji. Pripravljamo se tudi za neko igro, da bi vsaj ob tej priliki začeli z nabiranjem za prapor. Letošnjo pomlad bo zopet sprejem novih fantov in deklie v našo zvezo. Deklice in fantje le pogum, pokažimo se na zunaj, še bolj pa se že v mladosti vadimo življenja po načinu svetega Frančiška.

V imenu vseh nazarskih sestric vse Sestrice sv. Klare lepo pozdravlja

Sever Marta, učenka IV. razr.

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Kdor noče na stara leta biti sam sebi in drugim v nadlego, kdor hoče tudi na stara leta, ko ne bo mogel več vršiti svojega poklica, živeti od svojega dela, naj se zavaruje za starost in onemoglost pri zavarovalnem odseku III. reda.

Glavni pogoji za zavarovanje za starost in onemoglost so sledeči:

Kdor se hoče zavarovati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom petih let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 55 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4« ali na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

V »Slovenec« sem bral, da je predpogoj za varnost in solidnost zavarovanja predvsem v zanesljivem in stalnem ravnovesju med zbranimi premijami in med izdatki, ki so združeni z zavarovanjem. Kako je v tem oziru pri vas?

Do sedaj v naših člankih res še nismo bili obravnavali tega vprašanja, toda s tem še nikakor ni rečeno, da nismo tudi pri nas na to mislili. Še preden je bil Zavarovalni odsek III. reda za starost in onemoglost ustanovljen, je bilo treba staviti to vprašanje. Prvo vprašanje, katero je bilo treba staviti, je bilo, kedaj naj se začne izplačevanje premij? Že od tega vprašanja, oziroma bolje rečeno od odgovora na to vprašanje je bilo odvisno, koliko sigurnosti in stalnosti bo imel naš Zavarovalni odsek. Lahko bi določili, da se začno izplačevati pokojnine že po enem letu zavarovanja ali po treh letih ali po petih letih. Najbolj varno je nedvomno, da se začne izplačevanje pokojnin šele po petem letu zavarovanja, ker v petih letih je bilo verjetno, da se bo nabralo dovolj denarja, da bo lahko možno iz zgolj obresti naloženega denarja izplačevati pokojnine vsem, ki bodo za to upravičeni. In kakor je razvidno iz letošnjega letnega poročila, lahko izračuna vsak sam, da nam v tem oziru ni treba imeti nobene skrbi. Ko smo začeli z zavarovalnim odsekom, je bilo po zavarovalni tehniki izračunano, da moramo v teku prvih petih let imeti vpisanih vsaj kakih 500 plačujočih članov in imeti skupaj vsaj 300.000 Din denarja. Ta skrb je sedaj odveč, kakor tudi ona skrb, ali bodo donasale vplačane premije toliko obresti, če so še tako nizke, da nam ne bo treba imeti radi izplačevanja pokojnin nobenih skrbi.

Nastane pa drugo vprašanje, koliko približno jih bo vsako leto prišlo v položaj, da bodo upravičeni dobivati pokojnino do svoje smrti. Jasno je, da tisti, kateri bodo enkrat začeli prejemati pokojnino, ne bodo vplačevali več nobenih premij, pač pa bodo primeroma času, v katerem so bili zavarovani, prejemali od zavarovalnega odseka vsak mesec svojo pokojnino. Na vprašanje, koliko jih bo prilično vsako leto dobilo pravico do pokojnine, se ne dá povsem točno odgovoriti, ampak le približno. Upoštevati moramo, da so nekateri bolj trdnega, drugi bolj slabotnega zdravja, da imajo nekateri težje, drugi lažje delo in zato je razumljivo, da bodo nekateri bolj pozno, drugi bolj zgodaj prišli v položaj, ko si z ozirom na svojo starost ali onemoglost ne bodo mogli več pridobivati z lastnim delom tega, kar potrebujejo za življenje. Upoštevati moramo tudi, da lahko kdo nesrečno pade ali se pri delu poškoduje in kar je drugih takih podobnih slučajev, ki človeku onemogočijo izvrševanje poklica. Vprav zato, ker je treba vse te različne možnosti upoštevati in navsezadnje nista dva človeka čisto enaka, zato se ne dá povsem točno povedati, koliko jih bo vsako leto prišlo v položaj, da bi dobili pravico do pokojnine. Približno se pa tudi to dá izračunati. Kakor se dá izračunati, katero leto življenja največ ljudi doživi, tako se dá izračunati tudi približno, koliko odstotkov ljudi v gotovem letu starosti pride v tisto dobo, da si ne morejo več z lastnim delom pridobivati tega, kar potrebujejo za življenje. Za zgled navajamo tukaj razpreglednico, po kateri lahko vsakdo spozna, da kolikor višjo starost kdo doseže, toliko več verjetnosti tudi je, da bo umrl.

Prav tako pa lahko tudi vsakdo iz te tabele razvidi, čim bližji je smrti, toliko manj verjetnosti je tudi, da bi si mogel z lastnim delom pridobivati to, kar potrebuje za življenje. Lastna pamet in življenjska skušnjava nas uči, da je pri človeku, ki je star 30 do 40 let, le malo verjetno, da bi bil že tako onemogel, da bi si ne mogel več z lastnim delom pridobivati tega, kar potrebuje za življenje. Vprav iz tega razloga je bilo

do konca leta 1933 dovoljeno sprejemati v Zavarovalni odsek tudi vse take, ki še niso prekoračili 60. leta svojega življenja in so vendarle še izvrševali svoj poklic. Za leto 1934 in 1935 je dovoljeno sprejemati le tiste, ki še niso prekoračili 55. leta svojega življenja, od leta 1936 naprej pa se bodo sprejemali v zavarovalni odsek le taki, ki še ne bodo prekoračili 50. leta svojega življenja.

Razpredelnica umrljivosti je sledeča:

Pri starosti	%	Pri starosti	%	Pri starosti	%	Pri starosti	%
20 let	9.19	37 let	10.58	54 let	23.49	71 let	78.56
21 let	9.16	38 let	10.95	55 let	25.06	72 let	84.60
22 let	9.04	39 let	11.33	56 let	26.81	73 let	91.28
23 let	8.85	40 let	11.76	57 let	28.66	74 let	98.53
24 let	8.66	41 let	12.28	58 let	30.73	75 let	106.47
25 let	8.54	42 let	12.74	59 let	32.88	76 let	114.55
26 let	8.48	43 let	13.31	60 let	35.35	77 let	123.10
27 let	8.48	44 let	13.86	61 let	37.80	78 let	132.31
28 let	8.53	45 let	14.37	62 let	40.42	79 let	142.18
29 let	8.66	46 let	14.88	63 let	43.17	80 let	155.16
30 let	8.82	47 let	15.49	64 let	46.12	81 let	169.75
31 let	9.01	48 let	16.21	65 let	49.43	82 let	184.50
32 let	9.24	49 let	17.05	66 let	53.30	83 let	198.18
33 let	9.44	50 let	18.14	67 let	57.60	84 let	211.19
34 let	9.70	51 let	19.31	68 let	62.26	85 let	222.11
35 let	9.99	52 let	20.60	69 let	67.31	86 let	227.85
36 let	10.27	53 let	22.00	70 let	72.76	87 let	233.55
						88 let	238.02
						89 let	243.11

(Beri takole: Pri starosti 20 let umrje 9.19 odstotkov ljudi.)

Iz vsega tega je razvidno, da pri našem Zavarovalnem odseku ni treba nikomur imeti najmanjše skrbi, da li bo možno izplačevati pokojnine vsem tistim, kateri bodo prišli v položaj, da bodo dobili pravico do pokojnine, ker smo te pomisleke imeli pred očmi, še preden je bil Zavarovalni odsek ustanovljen.

Upoštevati moramo tudi dejstvo, da bo tisti, ki bo dalje časa zavarovan, dobival več, kakor tisti, ki bo zavarovan manj časa. Enako kakor v državni službi tisti, ki dalje služi, dobi večjo pokojnino, tisti, ki je krajši čas služil, pa manjšo. Zato je več ko verjetno, da bo vsakdo rad delal v svojem poklicu, dokler bo mogel, če ne iz ljubezni do poklica in dela, pa zato, da bo dobival večjo pokojnino. Ta pojav opazimo pri vseh uslužbencih, ki na stara leta dobivajo pokojnino.

P. RUPERT:

Smrt vzornega tretjerednika

V petek, dne 9. marca ponoči, je zatisnil za to solzno dolino po daljšem bolehanju svoje trudne oči vzorni tretjerednik mariborske skupščine g. Tomaž Stranjšak, upokojeni poštni poduradnik.

Pokojnik je bil v resnici z vso dušo in vsem prepričanjem vreden duhovni sin sv. očaka Frančiška. Ne le, da je hodil redno k mesečnim tretjeredenskim shodom, temveč je že od mladosti vsak dan zgodaj zjutraj šel k sv. maši in navadno še k obhajilni mizi. To versko prepričanje kot

tretjerednik je pokazal tudi v javnem življenju. Nosil je ob gotovih priloznostih javno spokojno tretjeredniško obleko, veliko se trudil za razširjenje tretjeredniškega glasila in s svojo ženo veliko nabiral za frančiškanske misijone. Bil je tudi vnet za vse dobro: požrtvovalen delavec pri stolni Vincencijevi konferenci, nad vse pridno in vztrajno širil Mohorjeve knjige, list »Nedeljo« itd. Sam Bog ve, koliko dela in truda je prestal pri različnih dobroteljskih ustanovah in društvih. V nedeljo 11. marca popoldne so se verni Mariborčani v ogromnem številu udeležili pokojnikovega pogreba in s tem prav jasno pokazali, kako so ga vsi cenili in ljubili.

Za vse, kar je pokojni g. Tomaž dobrega storil, mu bodi dobri Bog nebesih plačnik! Njegove preostale pa naj tolaži zavest, da gotovo njegova duša v nebesih že vživa božji mir.

Kronika III. reda

TOPLICE, okr. Novo mesto; ust. 25. 6. 1903; voditelj: Erzar Franc, župnik; odbor: Strniša Marija, Turk Neža, Žurga Ana, Kobe Marija; število članov: ženskih 93, v novicijatu 3; naročnikov Cvetja: 19; okoliš skupščine: 2480 duš.

SLIVNICA PRI CELJU, okr. Celje; ust. 1888; voditelj: Rabuzza Jakob, župnik; odbor: Turnšek Gregor; število članov: moških 23, ženskih 95; naročnikov Cvetja: 4; okoliš skupščine: 1700 duš.

KAPLJA, okr. Maribor; ust. 23. 6. 1930; voditelj: Lorenčič Vinko, župnik; odbor: Robnik Neža, Poznič Ivana, Volmajer Terezija; število članov: moških 3, ženskih 42; naročnikov Cvetja: 6; okoliš skupščine: 1325 duš.

VELIKA NEDELJA, okr. Maribor; ust. 12. 10. 1913; voditelj: Horvat Friderik, župnik; odbor: Moravec Janez, Vajda Ivan, Rajh Peter, Raušl Franc, Kuharič Vinko, Hržič Marija, Rajh Marija, Erhatič Matilda, Meško Verona, Igerc Neža, Rajh Marija, Škof Neža; število članov: moških 34, ženskih 170; Frančiškovih križarjev: 2; delujoči odsek: dobroteljski; naročnikov Cvetja: 9; okoliš skupščine: 3344 duš.

PODGORJE, okr. Maribor; ust. 3. 7. 1921; voditelj: Kotnik Šimen, župnik; odbor: Čas Franc, Vrčkovnik Ivan, Matvoz Magdalena, Ravljan Marija, Lenart Neža; število članov: moških 3, ženskih 14, v novicijatu 10; naročnikov Cvetja: 4; okoliš skupščine: 715 duš.

SV. JURIJ OB PESNICI, okr. Maribor; ust. 19. 4. 1917; voditelj: Terstenjak Ernest, župnik; odbor: Herič Ivana, Vajda Marija, Klug Regina, Pek Genovefa; število članov: moških 2, ženskih 17; naročnikov Cvetja: 4; okoliš skupščine: 1135 duš.

SVEČINA, okr. Maribor; ust. 2. 7. 1911; voditelj: Časl Franc, župnik; odbor: Šerbinek Franc, Gamse Andrej, Deučman Marija, Šerbinek Ivana, Šerbinek Rozalija, Divjak Antonija, Šerbinek Antonija; število članov: moških 6, ženskih 78, v novicijatu 2; naročnikov Cvetja: 10; okoliš skupščine: 1500 duš.

SV. LOVRENC NA POHORJU, okr. Maribor; ust. 8. 8. 1926; voditelj: Oblak Janez, župnik; odbor: Pušnjak Roman, Hrastnik Marija, Brelih Uršula, Moge Berta, Pečovnik Elizabeta, Pajtler Marija, Švajger Terezija; število članov: moških 10, ženskih 68, v novicijatu 2; delujoči odsek: karitativni; naročnikov Cvetja: 10; Lučke: 1; okoliš skupščine: 3100 duš.

»BLAGOR MRTVIM, KATERI UMRJEJO V GOSPODU.« — K r š k o :
 Puntar Jožefa, Petan Ana, Špilar Marija, Špilar Helena, Zorko Neža,
 Furlan Neža, Koritnik Antonija, Kos Marija, Klemenčič Neža, Mohorčič
 Ana, Pirc Marija, Urbančič Neža. — B o š t a n j : Lisec Martin, Hribar
 Alojzij. — R a k a : Jurman Marija, Cuzi Marija, Jelovšek Franc. —
 K o s t a n j e v i c a : Penca Ana, Kuhar Marija, Tomšič Terezija, Stare
 Uršula. — S v. K r i ž n a S l a t i n i : Šipac Antonija, Zbil Terezija,
 Cvetko Neža, Gobec Andrej, Čonč Ivana, Gobec Terezija, Frisneker Te-
 rezija, Gaberšek Karolina, Plevčak Blaž, Beher Jožef. — K o s t r i v n i c a :
 Žumer Martin, Plevčak Liza, Šket Ivan, Kleinc Marjeta, Šket Ivan, Strniša
 Roza, Strah Marija, Plevčak Ana, But Marija star., But Marija ml., Bratuša
 Uršula. — Ž i c e : Ulipi Alojzija. — S t o p e r c e : Jus Ignacij, Škrabl
 Jernej, Lorber Franc, Čep Anton, Mesarič Peter, Sireč Janko, Vtič Lovrenc,
 Adam Antonija, Jus Julijana, Čep Julijana, Korže Roza, Korže Ivana,
 Korez Liza, Colnerič Marija, Škrabl Ivana, Gahm Roza, Vrabič Neža,
 Kodrič Marija, Rampre Roza, Pliberšek Neža, Mohorko Urša, Zakelšek
 Barbara, Taciga Jera, Adam Marija, Topolovec Antonija, Ferlež Marija,
 Senečič Marija. — L o k a : Pražen Julijana, Mlinar Marija. — S v. V i d
 n a P l a n i n i : Pregrad Marija, Hrovat Marija, Jazbec Primož, Sternad
 Cecilija, Pavlinc Katarina, Zalokar Mihael, Tovornik Terezija, Zupanc
 Marija. — »ZAKAJ NJIH DELA GREDO Z NJIMI.« (Raz 14, 13.)

Nove knjige

Dr. p. Roman Tominec, O. F. M.: **Naša ljubezen Tebi Gospa.**
 Ljubljana 1934. Založil A. Sfiligoj, Ljubljana, Sv. Petra cesta 2. Cena
 30 Din. — Je to zbirka drobnih pesmi v prozi, ki so vse posvečene skriv-
 nostim iz življenja naše ljube Gospe. Kratki odlomki nudijo modernemu
 človeku tako za mimogrede oddih iz begotnosti in zaposlenosti dneva.
 Brez dvoma bo ob tej knjigi marsikomu postala pobožnost do Matere
 božje ljuba in draga in ne več tako tuja in neumljiva kakor doslej. Ob
 izbranih slikah velikih mojstrov postane resnica kar pravi pisatelj: »Nema
 govornica teh slik opominja, svari, ljubkuje in otožno očita, brez besede
 oblikuje in kliče na dan vse, kar je v nas lepega in jasnega... In čim-
 bolj so obrisi njene duše v nas jasni, tembolj postaja za našo vsakdanjost
 dragoceno brušeno zrcalo, ki je polno resnice in milosti.«

O. Romuald (1721) — Kuret: »**Slovenski pasijon**«. Po roko-
 pisu škočjeloške pasijonske procesije iz leta Gospodovega 1721. Besedilo
 p. Romualda predelal in za današnji oder priredil Niko Kuret. Prolog,
 predigra, štirinajst slik in zaključni zbor. Glasbene vložke uredil msgr.
 Stanko Premrl, ravnatelj stolničnega kora v Ljubljani. Redno izdanje
 »Založbe ljudskih iger« v Kranju za 1934. Cena 20 Din (za naročnike
 izdanj 15 Din). — Besedilo škočjeloške pasijonske procesije iz 1721, ki
 ga je objavil 1916 dr. Mantuan v »Carnioli«, je doživelo priredbo za
 moderni oder. V času, ko drugod vstajajo iz zaprašenih knjižnic teksti
 in jih sodobni prireditelji vračajo modernemu odru (primerjaj samo snov
 »Slehnika«), je prav, da je najstarejši ohranjeni slovenski teaterski
 tekst otela pozabljenja »Založba ljudskih iger«. Knjižica vsebuje poleg
 uvoda izredno izčrpno navodilo za uprizoritev z načrtom in slikami krstne
 predstave v Kranju 1932. Glasbeni vložki so izšli posebej (10 Din) v
 uredbi msgr. Stanka Premrla in se naročajo pri »Založbi ljudskih iger«
 v Kranju.

Ivan S. Turgenjev — Vdovič, Kmetova, Rožencvet: Lovčevi zapiski, II. del. Ljubljana 1934. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena broš. 45 Din, vez. 55 Din. — Lovčevi zapiski so izšli zaradi obširnosti v dveh zvezkih, vendar to dela prav nič ne moti, ker je to zbirka večina popolnoma samostojnih slik in črtic. V teh črticah je Turgenjev popisal najrazličnejše ljudi, posebno kmete in grajščake, ter verno naslikal njihove značaje, domove, navade itd. Iz teh opisov in zgodb so zlasti razvidne težke socialne razmere v katerih je živel ruski tlačan. Medtem ko ga ruska plemiška gospoda, po navadi ni cenila više od živali, je Turgenjev tudi v teh preprostih sužnjih nečloveških socialnih razmer videl človeka in je prav v njem odkrival skrite zaklade duševnosti in prirodne kulture. Ravno ta človečnost, ki diha iz vseh teh opisov in zgodb, daje Lovčevim zapiskom trajen pomen.

Dr. Jože Pogačnik: Veliki teden. Celje 1934. Založila Mohorjeva družba. Cena: rdeča obreza 20 Din, zlata obreza 30 Din (v knjigarnah 28 in 40 Din). — Obsega obširen uvod v prečudno stavbo velikončne dobe cerkvenega leta, zlasti razlaga pomen in vsebino zadnjih treh dni velikega tedna in velike noči. Za tem uvodom pa nudi skrben in lep prevod liturgije velikega četrtega, velikega petka, velike sobote in prvih treh velikonočnih dni. Prevel je psalme, s katerimi naj po navodilih svete Cerkve v teh dneh premišljujemo Gospodovo trpljenje, lekcije, ki obsegajo Jeremijeve Žalostne pesmi, in duhovite razprave sv. Avguština o mesijanskih psalmih. Dopoldanska liturgija je vsa razložena, tudi blagoslov olja na veliki četrtek, blagoslovi velike sobote itd. Uvod razpravlja — često v obliki meditacije — o jutranjicah, o božjem grobu, o smislu obredov in molitev velikega tedna. Ordo missae vsebuje novi, od obeh škofij potrjeni prevod mašnih molitev, ki so ga sestavljali strokovnjaki obeh škofij.

Knjiga bó brez dvoma marsikomu pomagala razumevati psalme in liturgijo vobče, služila bo za pripravo onim, ki to liturgijo opravljajo, in za priljubljeni priročnik onim, ki se udeležujejo teh molitev in obredov ne le z veseljem, ampak tudi z željo po umevanju in koristih. Za kristjane bo nujno potrebni svetovavec v dneh velikega tedna. Za redovne osebe bo služila kot zbirka postnih premišljanj in molitev. Za vse obiskovavce božjega groba bo najboljši molitvenik.

Zahvala za molitev

F. Š. se zahvaljuje v sluhu svetosti umrlemu kitajskemu misijonarju p. Engelhardu Avbelju za pomoč, katere je bil na njegovo priprošnje deležen ob smrtni uri njen sin. Tedaj je bila zahvala obljubljena. — G. D. se zahvaljuje božjemu služabniku Slomšekju za uslišano prošnje. — M. T. se zahvaljuje sv. Tereziji Deteta Jezusa, Mariji pomočnici kristjanov in bl. don Bosku, da je bila uslišana v neki važni zadevi. — A. P. iz Ljubljane se zahvaljuje Lurški Gospe za zdravje. »Na očesu mi je rastla mrena,« tako piše, »po izjavi dveh zdravnikov specialistov za očesne bolezni je bila operacija neizogibna, rabila sem pa z velikim zaupanjem lurško vodo in v nekaj dneh se je zdravje brez operacije začelo vračati. Danes, po preteku enega leta, berem lahko brez očal in to v starosti 70 let. Zato se tem potom Brezmadežni javno zahvaljujem.«

V molitev se priporoča

Rajna članica Armade sv. Križa: Julijana Jevšnik iz Škal.